

Πρωτ. _____
Αριθ. _____
Διεκπ. _____

Από τα επίσημα Πρακτικά της IB ' , 20 Οκτωβρίου 2022
Συνεδρίασης της Ολομέλειας της Βουλής, στην οποία
ψηφίστηκε το παρακάτω σχέδιο νόμου:

***Κύρωση της Σύμβασης μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας
για την εξάλειψη της διπλής φορολογίας αναφορικά με φόρους εισοδήματος
και την πρόληψη της φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής***

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Άρθρο πρώτο Κύρωση Σύμβασης και του συνοδευτικού αυτής Πρωτοκόλλου
Σύμβαση μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας για την εξάλειψη της διπλής φορολογίας αναφορικά με φόρους εισοδήματος και την πρόληψη της φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής
Κεφάλαιο I Πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης
Άρθρο 1 Πρόσωπα που καλύπτονται
Άρθρο 2 Φόροι που καλύπτονται
Κεφάλαιο II Ορισμοί
Άρθρο 3 Γενικοί ορισμοί
Άρθρο 4 Κάτοικοι
Άρθρο 5 Μόνιμη εγκατάσταση
Κεφάλαιο III Φορολογία εισοδήματος
Άρθρο 6 Εισόδημα από ακίνητη περιουσία
Άρθρο 7 Κέρδη επιχειρήσεων
Άρθρο 8 Διεθνείς ναυτιλιακές και αεροπορικές μεταφορές
Άρθρο 9 Συνδεδεμένες επιχειρήσεις
Άρθρο 10 Μερίσματα
Άρθρο 11 Τόκοι
Άρθρο 12 Δικαιώματα
Άρθρο 13 Ωφέλεια από κεφάλαιο
Άρθρο 14 Εισόδημα από απασχόληση
Άρθρο 15 Αμοιβές μελών Διοικητικού Συμβουλίου
Άρθρο 16 Καλλιτέχνες, αθλητές και μοντέλα
Άρθρο 17 Συντάξεις
Άρθρο 18 Κυβερνητικές υπηρεσίες
Άρθρο 19 Καθηγητές, δάσκαλοι, σπουδαστές, μαθητευόμενοι και εκπαιδευόμενοι
Άρθρο 20 Άλλα εισοδήματα
Κεφάλαιο IV Μέθοδοι για την εξάλειψη της διπλής φορολογίας

Άρθρο 21 Εξάλειψη της διπλής φορολογίας
Κεφάλαιο V Ειδικές διατάξεις
Άρθρο 22 Μη διακριτική μεταχείριση
Άρθρο 23 Διαδικασία αμοιβαίου διακανονισμού
Άρθρο 24 Ανταλλαγή πληροφοριών
Άρθρο 25 Συνδρομή για την είσπραξη φόρων
Άρθρο 26 Μέλη διπλωματικών και προξενικών αποστολών
Άρθρο 27 Άρνηση παροχής των προνομίων της Σύμβασης
Άρθρο 28 Τρόπος εφαρμογής
Άρθρο 29 Θέση σε ισχύ
Άρθρο 30 Καταγγελία της Σύμβασης
Πρωτόκολλο
Άρθρο δεύτερο Κατάργηση ν.δ. 4386/1964
Άρθρο τρίτο Έναρξη ισχύος

**Άρθρο πρώτο
Κύρωση Σύμβασης και του
συνοδευτικού αυτής Πρωτοκόλλου**

Κυρώνονται και έχουν την ισχύ, που ορίζει η παρ. 1 του άρθρου 28 του Συντάγματος, η Σύμβαση μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας για την εξάλειψη της διπλής φορολογίας αναφορικά με φόρους εισοδήματος και την πρόληψη της φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής και το συνοδευτικό αυτής Πρωτόκολλο, που υπεγράφησαν στην Αθήνα, στις 11 Μαΐου 2022, τα πρωτότυπα κείμενα των οποίων στην ελληνική και γαλλική γλώσσα έχουν ως εξής:

ΣΥΜΒΑΣΗ
μεταξύ
της Ελληνικής Δημοκρατίας
και
της Γαλλικής Δημοκρατίας

για την εξάλειψη της διπλής φορολογίας αναφορικά με φόρους εισοδήματος και την πρόληψη της φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής.

Η Ελληνική Δημοκρατία

και

η Γαλλική Δημοκρατία,

επιθυμώντας να αναπτύξουν περαιτέρω τις οικονομικές σχέσεις τους και να ενισχύσουν τη συνεργασία τους σε φορολογικά θέματα,

αποσκοπώντας στη σύναψη Σύμβασης για την εξάλειψη της διπλής φορολογίας αναφορικά με τους φόρους επί του εισοδήματος, χωρίς να δημιουργούνται ευκαιρίες για μη επιβολή φορολογίας ή μειωμένη φορολογία μέσω φοροδιαφυγής ή φοροαποφυγής (συμπεριλαμβανομένης της αναζήτησης της ευνοϊκότερης σύμβασης [treaty-shopping], που στοχεύουν στην εξασφάλιση ελαφρύνσεων που προβλέπονται στην παρούσα Σύμβαση για το έμμεσο όφελος των κατοίκων τρίτων Κρατών),

συμφώνησαν τα ακόλουθα:

*Κεφάλαιο Ι***ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ****ΑΡΘΡΟ 1****ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ**

Η παρούσα Σύμβαση εφαρμόζεται σε πρόσωπα, τα οποία είναι κάτοικοι ενός ή και των δύο Συμβαλλόμενων Κρατών.

ΑΡΘΡΟ 2

ΦΟΡΟΙ ΠΟΥ ΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ

1. Η παρούσα Σύμβαση εφαρμόζεται στους φόρους εισοδήματος που επιβάλλονται για λογαριασμό ενός Συμβαλλόμενου Κράτους ή των πολιτικών του υποδιαιρέσεων ή των τοπικών ή περιφερειακών αρχών αυτού, ανεξάρτητα από τον τρόπο επιβολής τους.

2. Φόροι εισοδήματος θεωρούνται όλοι οι φόροι που επιβάλλονται στο συνολικό εισόδημα, ή σε στοιχεία του εισοδήματος, συμπεριλαμβανομένων των φόρων που επιβάλλονται στην ωφέλεια που προκύπτει από την εκποίηση κινητής ή ακίνητης περιουσίας, καθώς και των φόρων επί της υπεραξίας που προκύπτει από την ανατίμηση του κεφαλαίου.

3. Οι υφιστάμενοι φόροι επί των οποίων εφαρμόζεται Σύμβαση είναι ειδικότερα:

α) Στην περίπτωση της Γαλλίας:

- (i) ο φόρος εισοδήματος ("impôt sur le revenu")·
- (ii) ο φόρος εταιριών ("impôt sur les sociétés")·
- (iii) οι εισφορές επί του φόρου εταιριών ("contributions sur l'impôt sur les sociétés")·
- (iv) οι γενικευμένες εισφορές κοινωνικής ασφάλισης ("contributions sociales généralisées") και οι εισφορές για την εξόφληση του κοινωνικοασφαλιστικού χρέους ("contributions pour le remboursement de la dette sociale")

συμπεριλαμβανομένου οποιουδήποτε παρακρατούμενου φόρου ή προκαταβολής αναφορικά με τους προαναφερθέντες φόρους·

(στο εξής αποκαλούμενοι ως «Γαλλικός φόρος»).

β) Στην περίπτωση της Ελληνικής Δημοκρατίας:

- (i) ο φόρος εισοδήματος των φυσικών προσώπων, συμπεριλαμβανομένης της ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης·
- (ii) ο φόρος εισοδήματος των νομικών προσώπων·

(στο εξής αποκαλούμενοι ως «Ελληνικός φόρος»).

4. Η Σύμβαση εφαρμόζεται επίσης σε οποιουδήποτε ταυτόσημους ή ουσιωδώς παρόμοιους φόρους που επιβάλλονται μετά την ημερομηνία υπογραφής της Σύμβασης επιπρόσθετα ή σε αντικατάσταση των υφιστάμενων φόρων. Οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών γνωστοποιούν η μία στην άλλη οποιοσδήποτε ουσιώδεις μεταβολές έχουν επέλθει στη φορολογική νομοθεσία τους.

Κεφάλαιο II

ΟΡΙΣΜΟΙ

ΑΡΘΡΟ 3

ΓΕΝΙΚΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

1. Για τους σκοπούς της παρούσας Σύμβασης, εκτός αν το κείμενο ορίζει διαφορετικά:

α) οι όροι «ένα Συμβαλλόμενο Κράτος» και το «άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος» υποδηλώνουν τη Γαλλία ή την Ελληνική Δημοκρατία, όπως ορίζει το κείμενο·

β) ο όρος «Γαλλία» προσδιορίζει τα ευρωπαϊκά εδάφη της Γαλλικής Δημοκρατίας και τα γαλλικά Υπερπόντια Διαμερίσματα που αναφέρονται στο Πρωτόκολλο, συμπεριλαμβανομένων των χωρικών υδάτων, και οποιασδήποτε ζώνης εκτός των χωρικών υδάτων, εντός της οποίας, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, η Γαλλική Δημοκρατία ασκεί κυριαρχικά δικαιώματα ή τη δικαιοδοσία της για τους σκοπούς της διερεύνησης και εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων του βυθού, του υπεδάφους του και των υπερκείμενων υδάτων·

γ) ο όρος «Ελληνική Δημοκρατία» σημαίνει το έδαφος της Ελληνικής Δημοκρατίας, συμπεριλαμβανομένων των χωρικών υδάτων και του εθνικού εναέριου χώρου, όπως επίσης και των θαλάσσιων ζωνών, επί των οποίων η Ελληνική Δημοκρατία ασκεί κυριαρχία, κυριαρχικά δικαιώματα ή δικαιοδοσία, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο·

δ) ο όρος «πρόσωπο» συμπεριλαμβάνει ένα φυσικό πρόσωπο, μια εταιρία και οποιαδήποτε άλλη ένωση προσώπων·

ε) ο όρος «εταιρία» σημαίνει οποιοδήποτε νομικό πρόσωπο ή οποιαδήποτε οντότητα, η οποία έχει την ίδια φορολογική μεταχείριση με ένα νομικό πρόσωπο·

στ) ο όρος «επιχείρηση» αναφέρεται στην άσκηση οποιασδήποτε επιχειρηματικής δραστηριότητας·

ζ) οι όροι «επιχείρηση ενός Συμβαλλόμενου Κράτους» και «επιχείρηση του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους» σημαίνουν αντίστοιχα την επιχειρηματική δραστηριότητα που ασκείται από κάτοικο του ενός Συμβαλλόμενου Κράτους και την επιχειρηματική δραστηριότητα που ασκείται από κάτοικο του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους·

η) ο όρος «διεθνείς μεταφορές» σημαίνει οποιαδήποτε μεταφορά με πλοίο ή αεροσκάφος, εκτός αν το πλοίο ή το αεροσκάφος εκτελεί δρομολόγια αποκλειστικά μεταξύ τοποθεσιών σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος·

θ) ο όρος «αρμόδια αρχή» σημαίνει:

(i) στην περίπτωση της Γαλλίας, τον Υπουργό Οικονομικών ή τον εξουσιοδοτημένο αντιπρόσωπό του·

(ii) στην περίπτωση της Ελληνικής Δημοκρατίας, τον Υπουργό Οικονομικών ή τον εξουσιοδοτημένο αντιπρόσωπό του·

ι) ο όρος «υπήκοος», σε σχέση με ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, σημαίνει:

(i) οποιοδήποτε φυσικό πρόσωπο, το οποίο κατέχει την εθνικότητα ή την υπηκοότητα αυτού του Συμβαλλόμενου Κράτους· και

(ii) οποιοδήποτε νομικό πρόσωπο, προσωπική εταιρία ή ένωση προσώπων, του οποίου η νομική κατάσταση απορρέει από τους ισχύοντες νόμους σε αυτό το Συμβαλλόμενο Κράτος·

ια) ο όρος «επιχειρηματική δραστηριότητα» συμπεριλαμβάνει την παροχή επαγγελματικών υπηρεσιών και άλλων δραστηριοτήτων ανεξάρτητου χαρακτήρα.

2. Όσον αφορά στην εφαρμογή της Σύμβασης από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή, οποιοσδήποτε όρος που δεν καθορίζεται σε αυτή, εκτός αν το κείμενο ορίζει διαφορετικά, έχει την έννοια που του αποδίδεται τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή από τη νομοθεσία αυτού του Κράτους σχετικά με τους φόρους στους οποίους εφαρμόζεται η Σύμβαση, λαμβάνοντας υπόψη ότι η έννοια που αποδίδεται από την εφαρμοζόμενη φορολογική νομοθεσία αυτού του Κράτους υπερισχύει εκείνης που αποδίδεται σε αυτόν τον όρο από οποιαδήποτε άλλη νομοθεσία του Κράτους αυτού.

ΑΡΘΡΟ 4

ΚΑΤΟΙΚΟΣ

1. Για τους σκοπούς της παρούσας Σύμβασης, ο όρος «κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους» σημαίνει οποιοδήποτε πρόσωπο, το οποίο, σύμφωνα με τους νόμους αυτού του Κράτους, υπόκειται σε φόρο στο κράτος αυτό λόγω της διαμονής του, της κατοικίας του, της έδρας διοίκησης ή οποιουδήποτε άλλου κριτηρίου παρόμοιας φύσης και επίσης συμπεριλαμβάνει αυτό το Κράτος, όπως και τις πολιτικές του υποδιαιρέσεις ή τις τοπικές ή περιφερειακές αρχές αυτού, καθώς και τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου αυτού του Κράτους, των πολιτικών του υποδιαιρέσεων ή των τοπικών ή περιφερειακών αρχών αυτού. Αυτός ο όρος, ωστόσο, δεν συμπεριλαμβάνει οποιοδήποτε πρόσωπο που υπόκειται σε φόρο σε αυτό το Κράτος μόνο αναφορικά με εισόδημα από πηγές σε αυτό το Κράτος.

2. Αν σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 1, ένα φυσικό πρόσωπο είναι κάτοικος και των δύο Συμβαλλόμενων Κρατών, τότε η κατάστασή του καθορίζεται ως ακολούθως:

α) θεωρείται ότι είναι κάτοικος μόνο του Κράτους στο οποίο διαθέτει μόνιμη κατοικία· αν αυτός διαθέτει μόνιμη κατοικία και στα δύο Κράτη, θεωρείται κάτοικος μόνο του Κράτους με το οποίο διατηρεί στενότερους προσωπικούς και οικονομικούς δεσμούς (κέντρο ζωτικών συμφερόντων)

β) αν το Κράτος στο οποίο το πρόσωπο αυτό έχει το κέντρο των ζωτικών συμφερόντων του δεν μπορεί να καθοριστεί ή αν δεν διαθέτει μόνιμη κατοικία σε κανένα από τα δύο Κράτη, θεωρείται κάτοικος μόνο του Κράτους όπου έχει τη συνήθη διαμονή του·

γ) αν έχει συνήθη διαμονή και στα δύο Συμβαλλόμενα Κράτη ή σε κανένα από αυτά, θεωρείται κάτοικος μόνο του Κράτους του οποίου είναι υπήκοος·

δ) αν είναι υπήκοος και των δύο Κρατών ή κανενός από αυτά, οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών διευθετούν το ζήτημα με αμοιβαία συμφωνία.

3. Αν σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 1, ένα πρόσωπο, εκτός από φυσικό πρόσωπο, είναι κάτοικος και των δύο Συμβαλλόμενων Κρατών, τότε το πρόσωπο αυτό θεωρείται κάτοικος μόνο του Κράτους στο οποίο βρίσκεται η έδρα της πραγματικής διοίκησης αυτού.

ΑΡΘΡΟ 5

ΜΟΝΙΜΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

1. Για τους σκοπούς της παρούσας Σύμβασης, ο όρος «μόνιμη εγκατάσταση» σημαίνει έναν καθορισμένο τόπο επιχειρηματικών δραστηριοτήτων μέσω του οποίου διεξάγονται οι δραστηριότητες μιας επιχείρησης εν όλω ή εν μέρει.

2. Ο όρος «μόνιμη εγκατάσταση» συμπεριλαμβάνει ειδικότερα:

α) τόπο διοίκησης·

β) υποκατάστημα·

γ) γραφείο·

δ) εργοστάσιο·

ε) εργαστήριο, και

στ) ορυχείο, πηγή πετρελαίου ή αερίου, λατομείο ή οποιοδήποτε άλλο τόπο που σχετίζεται με την εξόρυξη, τη διερεύνηση ή την εκμετάλλευση φυσικών πόρων.

3. Ένα εργοτάξιο ή ένα έργο κατασκευής ή συναρμολόγησης συνιστά μόνιμη εγκατάσταση μόνο αν διαρκεί περισσότερο από δώδεκα μήνες.

4. Ανεξάρτητα από τις προηγούμενες διατάξεις του παρόντος Αρθρου, ο όρος «μόνιμη εγκατάσταση» θεωρείται ότι δεν περιλαμβάνει:

α) τη χρήση εγκαταστάσεων αποκλειστικά για το σκοπό της αποθήκευσης, της έκθεσης ή της παράδοσης αγαθών ή εμπορευμάτων που ανήκουν στην επιχείρηση·

β) τη διατήρηση αποθέματος αγαθών ή εμπορευμάτων που ανήκουν στην επιχείρηση, αποκλειστικά για το σκοπό της αποθήκευσης, έκθεσης ή παράδοσης·

γ) τη διατήρηση αποθέματος αγαθών ή εμπορευμάτων που ανήκουν στην επιχείρηση, αποκλειστικά με σκοπό την επεξεργασία από άλλη επιχείρηση·

δ) τη διατήρηση καθορισμένου τόπου επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, αποκλειστικά με σκοπό την αγορά αγαθών ή εμπορευμάτων ή τη συλλογή πληροφοριών για την επιχείρηση·

ε) τη διατήρηση καθορισμένου τόπου επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, αποκλειστικά με σκοπό την άσκηση οποιασδήποτε δραστηριότητας για την επιχείρηση που δεν αναφέρεται στις υποπαραγράφους α) έως δ), υπό την προϋπόθεση ότι αυτή η δραστηριότητα είναι προπαρασκευαστικού ή βοηθητικού χαρακτήρα· ή

στ) τη διατήρηση καθορισμένου τόπου επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, αποκλειστικά με σκοπό την άσκηση οποιουδήποτε συνδυασμού δραστηριοτήτων από τις αναφερόμενες στις υποπαραγράφους α) έως ε), υπό την προϋπόθεση ότι η συνολική δραστηριότητα του εν λόγω καθορισμένου τόπου που προκύπτει από αυτόν το συνδυασμό είναι προπαρασκευαστικού ή βοηθητικού χαρακτήρα.

4.1. Η παράγραφος 4 δεν εφαρμόζεται σε καθορισμένο τόπο επιχειρηματικών δραστηριοτήτων που χρησιμοποιείται ή διατηρείται από επιχείρηση, αν η ίδια επιχείρηση ή μια στενά συνδεδεμένη με αυτήν επιχείρηση ασκεί επιχειρηματικές δραστηριότητες στο ίδιο Συμβαλλόμενο Κράτος και

α) αυτός ο τόπος ή άλλος τόπος συνιστά μόνιμη εγκατάσταση για την επιχείρηση ή τη στενά συνδεδεμένη επιχείρηση σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος Άρθρου, ή

β) η συνολική δραστηριότητα που προκύπτει από το συνδυασμό των δραστηριοτήτων που ασκούνται από τις δύο επιχειρήσεις στον ίδιο τόπο, ή από την ίδια επιχείρηση ή στενά συνδεδεμένες επιχειρήσεις στους δύο τόπους, δεν είναι προπαρασκευαστικού ή βοηθητικού χαρακτήρα,

υπό την προϋπόθεση ότι οι επιχειρηματικές δραστηριότητες που ασκούνται από τις δύο επιχειρήσεις στον ίδιο τόπο, ή από την ίδια επιχείρηση ή στενά συνδεδεμένες με αυτήν επιχειρήσεις στους δύο τόπους, συνιστούν συμπληρωματικές λειτουργίες που αποτελούν μέρος μιας ενιαίας επιχειρηματικής δραστηριότητας.

5. Ανεξάρτητα από τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2, αλλά με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 6, όταν ένα πρόσωπο ενεργεί σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος για λογαριασμό μιας επιχείρησης και, ως εκ τούτου, συνήθως συνάπτει συμβάσεις ή συνήθως διαδραματίζει τον κύριο ρόλο για τη σύναψη συμβάσεων που συνάπτονται σε τακτική βάση χωρίς ουσιαστική τροποποίηση από την επιχείρηση, και αυτές οι συμβάσεις συνάπτονται

α) στο όνομα της επιχείρησης, ή

β) για τη μεταβίβαση της κυριότητας, ή για τη χορήγηση του δικαιώματος χρήσης, περιουσίας που ανήκει σε αυτήν την επιχείρηση ή επί της οποίας η επιχείρηση έχει δικαίωμα χρήσης, ή

γ) για την παροχή υπηρεσιών από αυτήν την επιχείρηση,

αυτή η επιχείρηση θεωρείται ότι έχει μόνιμη εγκατάσταση στο Κράτος αυτό όσον αφορά σε οποιεσδήποτε δραστηριότητες αναλαμβάνει το εν λόγω πρόσωπο για λογαριασμό της επιχείρησης, εκτός αν οι δραστηριότητες αυτού του προσώπου περιορίζονται σε εκείνες που αναφέρονται στην παράγραφο 4, οι οποίες, αν ασκούνται μέσω καθορισμένου τόπου επιχειρηματικών δραστηριοτήτων (εκτός από καθορισμένο τόπο επιχειρηματικών δραστηριοτήτων στον οποίο θα εφαρμόζονταν η

παράγραφος 4.1), δεν καθιστούν αυτόν τον καθορισμένο τόπο μόνιμη εγκατάσταση σύμφωνα με τις διατάξεις αυτής της παραγράφου.

6. Η παράγραφος 5 δεν εφαρμόζεται όταν το πρόσωπο που ενεργεί σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος για λογαριασμό μιας επιχείρησης του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους ασκεί δραστηριότητα στο πρώτο μνημονευθέν Κράτος ως ανεξάρτητος αντιπρόσωπος και ενεργεί για λογαριασμό της επιχείρησης μέσα στα συνήθη πλαίσια αυτής της δραστηριότητας. Ωστόσο, όταν ένα πρόσωπο ενεργεί αποκλειστικά ή σχεδόν αποκλειστικά για λογαριασμό μίας ή περισσότερων επιχειρήσεων με τις οποίες συνδέεται στενά, αυτό το πρόσωπο δεν θεωρείται ανεξάρτητος αντιπρόσωπος κατά την έννοια της παρούσας παραγράφου αναφορικά με οποιαδήποτε τέτοια επιχείρηση.

7. Το γεγονός ότι μια εταιρία που είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους ελέγχει ή ελέγχεται από εταιρία που είναι κάτοικος του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους ή που ασκεί δραστηριότητες σε αυτό το άλλο Κράτος (είτε μέσω μόνιμης εγκατάστασης είτε με άλλον τρόπο) δεν αρκεί, αυτό καθ' εαυτό, για να χαρακτηρίσει την οποιαδήποτε από αυτές τις εταιρίες ως μόνιμη εγκατάσταση της άλλης.

8. Για τους σκοπούς του παρόντος Άρθρου, ένα πρόσωπο ή επιχείρηση συνδέεται στενά με μια επιχείρηση αν, βάσει όλων των συναφών γεγονότων και περιστάσεων, το ένα ελέγχει το άλλο ή αμφότερα τελούν υπό τον έλεγχο των ίδιων προσώπων ή επιχειρήσεων. Σε κάθε περίπτωση, ένα πρόσωπο ή επιχείρηση θεωρείται ότι συνδέεται στενά με μια επιχείρηση, αν το ένα κατέχει άμεσα ή έμμεσα περισσότερο από το 50 τοις εκατό των πραγματικών συμμετοχών ή δικαιωμάτων στο άλλο (ή, στην περίπτωση εταιρίας, περισσότερο από το 50 τοις εκατό των συνολικών δικαιωμάτων ψήφου και της συνολικής αξίας των μετοχών της εταιρίας ή των πραγματικών συμμετοχών στα ίδια κεφάλαια της εταιρίας), ή αν άλλο πρόσωπο ή επιχείρηση κατέχει άμεσα ή έμμεσα περισσότερο από το 50 τοις εκατό των πραγματικών συμμετοχών ή δικαιωμάτων (ή, στην περίπτωση εταιρίας, περισσότερο από το 50 τοις εκατό των συνολικών δικαιωμάτων ψήφου και της συνολικής αξίας των μετοχών της εταιρίας ή των πραγματικών συμμετοχών στα ίδια κεφάλαια της εταιρίας) στο πρόσωπο και την επιχείρηση ή στις δύο επιχειρήσεις.

*Κεφάλαιο III***ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ****ΑΡΘΡΟ 6****ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΑΠΟ ΑΚΙΝΗΤΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ**

1. Εισόδημα που αποκτάται από κάτοικο ενός Συμβαλλόμενου Κράτους από ακίνητη περιουσία (συμπεριλαμβανομένου του εισοδήματος από γεωργία ή δασοκομία), η οποία βρίσκεται στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, μπορεί να φορολογείται σε αυτό το άλλο Κράτος.
2. Ο όρος «ακίνητη περιουσία» έχει την έννοια που ορίζεται από τη νομοθεσία του Συμβαλλόμενου Κράτους στο οποίο βρίσκεται η εν λόγω περιουσία. Ο όρος, σε κάθε περίπτωση, περιλαμβάνει τα παραρτήματα της ακίνητης περιουσίας, τα ζώα και τον εξοπλισμό που χρησιμοποιούνται στη γεωργία και στη δασοκομία, δικαιώματα στα οποία εφαρμόζονται οι διατάξεις του κοινού δικαίου για την έγγειο ιδιοκτησία, επικαρπία επί ακίνητης περιουσίας και δικαιώματα κυμαινόμενων ή σταθερών προσόδων ως αντάλλαγμα για την εκμετάλλευση, ή για το δικαίωμα εκμετάλλευσης, μεταλλευτικών κοιτασμάτων, πηγών και άλλων φυσικών πόρων, πλοία, σκάφη και αεροσκάφη δεν θεωρούνται ακίνητη περιουσία.
3. Οι διατάξεις της παραγράφου 1 εφαρμόζονται σε εισόδημα που προέρχεται από την άμεση χρήση, εκμίσθωση ή οποιασδήποτε άλλης μορφής χρήση της ακίνητης περιουσίας.
4. Οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 3 εφαρμόζονται επίσης στο εισόδημα από ακίνητη περιουσία επιχείρησης.

ΑΡΘΡΟ 7

ΚΕΡΔΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

1. Τα κέρδη επιχείρησης ενός Συμβαλλόμενου Κράτους φορολογούνται μόνο σε αυτό το Κράτος, εκτός αν η επιχείρηση ασκεί δραστηριότητες στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος μέσω μιας μόνιμης εγκατάστασης που βρίσκεται σε αυτό. Αν η επιχείρηση ασκεί δραστηριότητες όπως προαναφέρθηκε, τα κέρδη της επιχείρησης μπορούν να φορολογούνται στο άλλο Κράτος, αλλά μόνο ως προς το τμήμα αυτών που αποδίδεται σε αυτήν τη μόνιμη εγκατάσταση.
2. Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 3, όταν επιχείρηση ενός Συμβαλλόμενου Κράτους ασκεί δραστηριότητες στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, μέσω μιας μόνιμης εγκατάστασης που βρίσκεται σε αυτό, τότε, σε καθένα από τα Συμβαλλόμενα Κράτη, αποδίδονται σε αυτή τη μόνιμη εγκατάσταση τα κέρδη τα οποία υπολογίζεται ότι θα πραγματοποιούσε, αν αυτή ήταν μια χωριστή και ανεξάρτητη επιχείρηση που ασχολείται με τις ίδιες ή παρόμοιες δραστηριότητες κάτω από τις ίδιες ή παρόμοιες συνθήκες και που συναλλάσσεται με εντελώς ανεξάρτητο τρόπο με την επιχείρηση της οποίας αποτελεί μόνιμη εγκατάσταση.
3. Κατά τον προσδιορισμό των κερδών μιας μόνιμης εγκατάστασης, αναγνωρίζονται προς έκπτωση οι δαπάνες που πραγματοποιούνται για τους σκοπούς της μόνιμης εγκατάστασης, συμπεριλαμβανομένων των διαχειριστικών και γενικών διοικητικών εξόδων, είτε προκύπτουν στο Κράτος όπου βρίσκεται η μόνιμη εγκατάσταση είτε αλλού.
4. Εφόσον συνηθίζεται σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος να καθορίζονται τα κέρδη που αποδίδονται σε μια μόνιμη εγκατάσταση με βάση τον καταμερισμό των συνολικών κερδών της επιχείρησης στα διάφορα τμήματά της, οι διατάξεις της παραγράφου 2 δεν εμποδίζουν καθόλου αυτό το Συμβαλλόμενο Κράτος να καθορίζει τα φορολογητέα κέρδη με αυτόν τον καταμερισμό, όπως συνηθίζεται· ωστόσο, η χρησιμοποιούμενη μέθοδος καταμερισμού πρέπει να είναι τέτοια ώστε το αποτέλεσμα που προκύπτει να είναι σύμφωνο με τις αρχές που περιέχονται στο παρόν Άρθρο.
5. Κανένα κέρδος δεν αποδίδεται σε μόνιμη εγκατάσταση λόγω απλής αγοράς αγαθών ή εμπορευμάτων από αυτή τη μόνιμη εγκατάσταση για την επιχείρηση.
6. Για τους σκοπούς των προηγούμενων παραγράφων, τα κέρδη που αποδίδονται στη μόνιμη εγκατάσταση καθορίζονται με την ίδια μέθοδο κάθε χρόνο, εκτός αν υπάρχουν βάσιμοι και επαρκείς λόγοι για το αντίθετο.
7. Στις περιπτώσεις όπου στα κέρδη περιλαμβάνονται κατηγορίες εισοδήματος για τα οποία γίνεται ιδιαίτερη μνεία σε άλλα Άρθρα της παρούσας Σύμβασης, τότε οι διατάξεις εκείνων των Άρθρων δεν επηρεάζονται από τις διατάξεις του παρόντος Άρθρου.

ΑΡΘΡΟ 8**ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΕΣ ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ**

1. Τα κέρδη που προέρχονται από την εκμετάλλευση πλοίων σε διεθνείς μεταφορές φορολογούνται μόνο στο Συμβαλλόμενο Κράτος, στο οποίο έχουν νηολογηθεί τα πλοία ή από το οποίο έχουν εφοδιαστεί με ναυτιλιακά έγγραφα.
2. Τα κέρδη που προέρχονται από την εκμετάλλευση αεροσκαφών σε διεθνείς μεταφορές φορολογούνται μόνο στο Συμβαλλόμενο Κράτος στο οποίο βρίσκεται η έδρα της πραγματικής διοίκησης της επιχείρησης.
3. Οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 εφαρμόζονται επίσης στα κέρδη που πραγματοποιούνται από τη συμμετοχή σε κοινοπραξία ("pool"), σε κοινοπρακτικής μορφής εκμετάλλευση ή σε πρακτορείο που λειτουργεί σε διεθνές επίπεδο.

ΑΡΘΡΟ 9

ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

1. Αν:

α) επιχείρηση ενός Συμβαλλόμενου Κράτους συμμετέχει άμεσα ή έμμεσα στη διοίκηση, στον έλεγχο ή στο κεφάλαιο μιας επιχείρησης του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους, ή

β) τα ίδια πρόσωπα συμμετέχουν άμεσα ή έμμεσα στη διοίκηση, στον έλεγχο ή στο κεφάλαιο μιας επιχείρησης ενός Συμβαλλόμενου Κράτους και μιας επιχείρησης του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους,

και σε καθεμία από αυτές τις περιπτώσεις, επικρατούν ή επιβάλλονται μεταξύ των δύο επιχειρήσεων στις εμπορικές ή οικονομικές σχέσεις τους όροι, οι οποίοι διαφέρουν από εκείνους που θα επικρατούσαν μεταξύ ανεξάρτητων επιχειρήσεων, τότε οποιαδήποτε κέρδη τα οποία θα είχαν πραγματοποιηθεί από μία από τις επιχειρήσεις, αλλά λόγω αυτών των όρων δεν έχουν προκύψει, μπορούν να συμπεριλαμβάνονται στα κέρδη αυτής της επιχείρησης και να φορολογούνται ανάλογα.

2. Αν ένα Συμβαλλόμενο Κράτος περιλαμβάνει στα κέρδη μιας επιχείρησης αυτού του Κράτους - και φορολογεί ανάλογα - κέρδη για τα οποία μια επιχείρηση του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους έχει φορολογηθεί σε αυτό το άλλο Κράτος και τα περιληφθέντα κατ' αυτόν τον τρόπο κέρδη αποτελούν κέρδη τα οποία θα είχαν πραγματοποιηθεί από την επιχείρηση του πρώτου μνημονευθέντος Κράτους, αν οι όροι που έχουν τεθεί μεταξύ των δύο επιχειρήσεων είναι οι ίδιοι με εκείνους που θα ετίθεντο μεταξύ ανεξάρτητων επιχειρήσεων, τότε αυτό το άλλο Κράτος προσαρμόζει ανάλογα το ποσό του φόρου που έχει επιβληθεί εντός αυτού του Κράτους επί εκείνων των κερδών. Κατά τον καθορισμό μιας τέτοιας προσαρμογής, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι λοιπές διατάξεις της παρούσας Σύμβασης και οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών διαβουλεύονται μεταξύ τους, αν κριθεί απαραίτητο.

ΑΡΘΡΟ 10

ΜΕΡΙΣΜΑΤΑ

1. Μερίσματα που καταβάλλονται από εταιρία που είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους σε κάτοικο του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους μπορούν να φορολογούνται σε αυτό το άλλο Κράτος.

2. Ωστόσο, τα μερίσματα που καταβάλλονται από εταιρία που είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους μπορούν επίσης να φορολογούνται σε αυτό το Κράτος, σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτού του Κράτους, αλλά αν ο πραγματικός δικαιούχος των μερισμάτων είναι κάτοικος του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους, ο φόρος που επιβάλλεται κατ' αυτόν τον τρόπο:

α) είναι μηδενικός, αν ο πραγματικός δικαιούχος είναι εταιρία η οποία είναι κάτοικος αυτού του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους και κατέχει άμεσα τουλάχιστον το 5 τοις εκατό του κεφαλαίου της εταιρίας που καταβάλλει τα μερίσματα καθ' όλη τη διάρκεια μιας περιόδου 24 μηνών, η οποία συμπεριλαμβάνει την ημέρα καταβολής των μερισμάτων (για τον υπολογισμό αυτής της περιόδου, δεν λαμβάνονται υπόψη οι αλλαγές στο ιδιοκτησιακό καθεστώς που θα προέκυπταν άμεσα από μια εταιρική αναδιοργάνωση, όπως μια συγχώνευση ή διαιρετική αναδιάρθρωση, της εταιρίας που κατέχει τις μετοχές ή καταβάλλει μερίσματα)

β) δεν υπερβαίνει το 15 τοις εκατό του ακαθάριστου ποσού των μερισμάτων σε όλες τις άλλες περιπτώσεις.

Οι διατάξεις της παρούσας παραγράφου δεν επηρεάζουν τη φορολόγηση της εταιρίας αναφορικά με τα κέρδη από τα οποία καταβάλλονται τα μερίσματα.

3. Ο όρος «μερίσματα», όπως χρησιμοποιείται στο παρόν Άρθρο, σημαίνει το εισόδημα από μετοχές, μετοχές «επικαρπίας» ή δικαιώματα «επικαρπίας», μετοχές μεταλλείων, ιδρυτικούς τίτλους ή άλλα δικαιώματα συμμετοχής σε κέρδη, τα οποία δεν αποτελούν απαιτήσεις από χρέη, καθώς και το εισόδημα που αντιμετωπίζεται ως διανομή σύμφωνα με τη φορολογική νομοθεσία του Συμβαλλόμενου Κράτους του οποίου η εταιρία που διενεργεί τη διανομή είναι κάτοικος.

4. Οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 δεν έχουν εφαρμογή, αν ο πραγματικός δικαιούχος των μερισμάτων, ο οποίος είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους, ασκεί δραστηριότητες στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, του οποίου η εταιρία που καταβάλλει τα μερίσματα είναι κάτοικος, μέσω μόνιμης εγκατάστασης που βρίσκεται σε αυτό και η συμμετοχή (holding) σε σχέση με την οποία καταβάλλονται τα μερίσματα συνδέεται ουσιαστικά με αυτήν τη μόνιμη εγκατάσταση. Σε αυτήν την περίπτωση, έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του Άρθρου 7.

5. Αν μια εταιρία που είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους πραγματοποιεί κέρδη ή αποκτά εισόδημα στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, αυτό το άλλο Κράτος

δεν μπορεί να επιβάλει κανένα φόρο στα μερίσματα που καταβάλλονται από την εταιρία, εκτός αν αυτά τα μερίσματα καταβάλλονται σε κάτοικο αυτού του άλλου Κράτους ή αν η συμμετοχή (holding) σε σχέση με την οποία καταβάλλονται τα μερίσματα συνδέεται ουσιαστικά με μια μόνιμη εγκατάσταση που βρίσκεται σε αυτό το άλλο Κράτος, ούτε μπορεί να υπαγάγει τα αδιανέμητα κέρδη της εταιρίας σε φόρο επί αδιανεμήτων κερδών, ακόμα και αν τα καταβαλλόμενα μερίσματα ή τα αδιανέμητα κέρδη αποτελούνται εν όλω ή εν μέρει από κέρδη ή εισοδήματα που προκύπτουν σε αυτό το άλλο Κράτος.

ΑΡΘΡΟ 11

ΤΟΚΟΙ

1. Τόκοι που προκύπτουν σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος και καταβάλλονται σε κάτοικο του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους μπορούν να φορολογούνται σε αυτό το άλλο Κράτος.

2. Ωστόσο, οι τόκοι που προκύπτουν σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος μπορούν επίσης να φορολογούνται σε αυτό το Κράτος, σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτού του Κράτους, αλλά αν ο πραγματικός δικαιούχος των τόκων είναι κάτοικος του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους, ο φόρος που επιβάλλεται κατ' αυτόν τον τρόπο δεν υπερβαίνει το 5 τοις εκατό του ακαθάριστου ποσού των τόκων.

3. Ανεξάρτητα από τις διατάξεις της παραγράφου 2, οι τόκοι που αναφέρονται στην παράγραφο 1 φορολογούνται μόνο στο Συμβαλλόμενο Κράτος του οποίου ο λήπτης των τόκων είναι κάτοικος, αν αυτός ο λήπτης είναι ο πραγματικός δικαιούχος αυτών των τόκων και αν πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

- α) αυτός ο λήπτης είναι Συμβαλλόμενο Κράτος, τοπική αρχή ή νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου αυτού του Κράτους, η Κεντρική Τράπεζα αυτού του Κράτους ή αυτοί οι τόκοι καταβάλλονται από ένα εξ αυτών των Κρατών, περιφερειακές αρχές ή νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου αυτού του Κράτους·
- β) αυτοί οι τόκοι καταβάλλονται αναφορικά με απαίτηση από χρέος ή δάνειο με εγγύηση ή εξασφάλιση ή επιδότηση από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος ή από ένα άλλο πρόσωπο που ενεργεί για λογαριασμό ενός Συμβαλλόμενου Κράτους·
- γ) αυτοί οι τόκοι καταβάλλονται για τις επί πιστώσει πωλήσεις βιομηχανικού, εμπορικού ή επιστημονικού εξοπλισμού ή για τις επί πιστώσει πωλήσεις αγαθών ή εμπορευμάτων από μια επιχείρηση σε άλλη επιχείρηση·
- δ) αυτοί οι τόκοι καταβάλλονται αναφορικά με δάνειο οποιουδήποτε είδους που χορηγείται από τράπεζα.

4. Ο όρος «τόκοι», όπως χρησιμοποιείται στο παρόν Άρθρο, σημαίνει εισόδημα από απαιτήσεις χρεών κάθε είδους, είτε εξασφαλίζονται με υποθήκη είτε όχι και είτε παρέχουν δικαίωμα συμμετοχής στα κέρδη του οφειλέτη είτε όχι, και ειδικότερα, εισόδημα από κρατικά χρεόγραφα και εισόδημα από ομόλογα ή χρεωστικούς τίτλους, με ή χωρίς ασφάλεια, συμπεριλαμβανομένων των υπερτιμημάτων (premiums) και των ανταμοιβών που συνδέονται με αυτά τα χρεόγραφα, ομόλογα ή χρεωστικούς τίτλους. Οι επιβαρύνσεις λόγω υπερημερίας δεν θεωρούνται τόκοι για τους σκοπούς του παρόντος Άρθρου.

5. Οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 δεν έχουν εφαρμογή, αν ο πραγματικός δικαιούχος των τόκων, ο οποίος είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους, ασκεί δραστηριότητες στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, στο οποίο προκύπτουν οι τόκοι,

μέσω μιας μόνιμης εγκατάστασης που βρίσκεται σε αυτό και η απαίτηση σε σχέση με την οποία καταβάλλονται οι τόκοι συνδέεται ουσιαστικά με αυτήν τη μόνιμη εγκατάσταση. Σε αυτήν την περίπτωση, έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του Άρθρου 7.

6. Τόκοι θεωρούνται ότι προκύπτουν σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, όταν ο καταβάλλων είναι κάτοικος αυτού του Κράτους. Ωστόσο, αν το πρόσωπο που καταβάλλει τους τόκους, είτε είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους είτε όχι, έχει μόνιμη εγκατάσταση σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, σε σχέση με την οποία προέκυψε η οφειλή για την οποία καταβάλλονται οι τόκοι και αυτοί οι τόκοι βαρύνουν αυτήν τη μόνιμη εγκατάσταση, τότε αυτοί οι τόκοι θεωρούνται ότι προκύπτουν στο Κράτος όπου βρίσκεται η μόνιμη εγκατάσταση.

7. Όταν, λόγω ειδικής σχέσης μεταξύ του καταβάλλοντος και του πραγματικού δικαιούχου ή μεταξύ αυτών των δύο και κάποιου άλλου προσώπου, το ποσό των τόκων, όσον αφορά στην απαίτηση για την οποία καταβάλλονται, υπερβαίνει το ποσό που θα είχε συμφωνηθεί μεταξύ του καταβάλλοντος και του πραγματικού δικαιούχου ελλείψει μιας τέτοιας σχέσης, οι διατάξεις του παρόντος Άρθρου έχουν εφαρμογή μόνο στο τελευταίο μνημονευθέν ποσό. Σε αυτήν την περίπτωση, το υπερβάλλον μέρος των καταβολών παραμένει φορολογητέο σύμφωνα με τη νομοθεσία εκάστου Συμβαλλόμενου Κράτους, λαμβανομένων υπόψη των λοιπών διατάξεων της παρούσας Σύμβασης.

ΑΡΘΡΟ 12

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

1. Δικαιώματα που προκύπτουν σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος και πραγματικός δικαιούχος αυτών είναι κάτοικος του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους μπορούν να φορολογούνται σε αυτό το άλλο Κράτος.
2. Ωστόσο, αυτά τα δικαιώματα μπορούν επίσης να φορολογούνται στο Συμβαλλόμενο Κράτος στο οποίο προκύπτουν και σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτού του Κράτους, αλλά αν ο πραγματικός δικαιούχος των δικαιωμάτων είναι κάτοικος του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους, ο φόρος που επιβάλλεται κατ' αυτόν τον τρόπο δεν υπερβαίνει το 5 τοις εκατό του ακαθάριστου ποσού των δικαιωμάτων.
3. Ο όρος «δικαιώματα», όπως χρησιμοποιείται στο παρόν Άρθρο, σημαίνει πληρωμές κάθε είδους που λαμβάνονται ως αντάλλαγμα για τη χρήση, ή το δικαίωμα χρήσης, οποιουδήποτε δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί λογοτεχνικού, καλλιτεχνικού ή επιστημονικού έργου, οποιασδήποτε ευρεσιτεχνίας, εμπορικού σήματος, σχεδίου ή προτύπου, σχεδιαγράμματος, μυστικού τύπου ή διαδικασίας παραγωγής, ή για πληροφορίες που αφορούν σε βιομηχανική, εμπορική ή επιστημονική εμπειρία.
4. Οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 δεν εφαρμόζονται, αν ο πραγματικός δικαιούχος των δικαιωμάτων, ο οποίος είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους, διεξάγει εργασίες στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, στο οποίο προκύπτουν τα δικαιώματα, μέσω μιας μόνιμης εγκατάστασης που βρίσκεται σε αυτό και το δικαίωμα ή η ιδιοκτησία σε σχέση με τα οποία καταβάλλονται τα δικαιώματα συνδέεται ουσιαστικά με αυτήν τη μόνιμη εγκατάσταση. Σε αυτήν την περίπτωση, εφαρμόζονται οι διατάξεις του Άρθρου 7.
5. Δικαιώματα θεωρούνται ότι προκύπτουν σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, όταν ο καταβάλλων είναι το ίδιο το Κράτος, πολιτική υποδιαίρεση, τοπική ή περιφερειακή αρχή ή κάτοικος αυτού του Κράτους. Ωστόσο, αν το πρόσωπο που καταβάλλει τα δικαιώματα, είτε είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους είτε όχι, έχει μόνιμη εγκατάσταση σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, σε σχέση με την οποία προέκυψε η υποχρέωση καταβολής των δικαιωμάτων και αυτά τα δικαιώματα βαρύνουν αυτήν τη μόνιμη εγκατάσταση, τότε αυτά τα δικαιώματα θεωρούνται ότι προκύπτουν στο Κράτος όπου βρίσκεται η μόνιμη εγκατάσταση.
6. Όταν, λόγω ειδικής σχέσης μεταξύ του καταβάλλοντος και του πραγματικού δικαιούχου ή μεταξύ αυτών των δύο και κάποιου άλλου προσώπου, το ποσό των δικαιωμάτων, όσον αφορά στη χρήση, το δικαίωμα ή τις πληροφορίες για τα οποία καταβάλλονται, υπερβαίνει το ποσό που θα είχε συμφωνηθεί μεταξύ του καταβάλλοντος και του πραγματικού δικαιούχου ελλείψει μιας τέτοιας σχέσης, οι διατάξεις του παρόντος Άρθρου εφαρμόζονται μόνο στο τελευταίο μνημονευθέν ποσό. Σε αυτήν την περίπτωση, το υπερβάλλον μέρος των πληρωμών παραμένει

φορολογητέο σύμφωνα με τη νομοθεσία εκάστου Συμβαλλόμενου Κράτους, λαμβανομένων υπόψη των λοιπών διατάξεων της παρούσας Σύμβασης.

7. Τα ακόλουθα δεν θεωρούνται δικαιώματα:

- α) Κυμαινόμενες ή σταθερές πρόσοδοι για την εκμετάλλευση μεταλλευτικών κοιτασμάτων, πηγών και άλλων φυσικών πόρων. Σε σχέση με αυτό το εισόδημα, εφαρμόζεται το Άρθρο 6 αναφορικά με τη φορολογία εισοδήματος από ακίνητη περιουσία.
- β) Πληρωμές για τη χρήση ή το δικαίωμα χρήσης κινηματογραφικών ταινιών. Σε σχέση με αυτό το εισόδημα, εφαρμόζεται το Άρθρο 7 αναφορικά με τη φορολογία κερδών.

ΑΡΘΡΟ 13

ΩΦΕΛΕΙΑ ΑΠΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1. Ωφέλεια που αποκτάται από κάτοικο ενός Συμβαλλόμενου Κράτους από την εκποίηση ακίνητης περιουσίας που αναφέρεται στο Άρθρο 6 και βρίσκεται στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, μπορεί να φορολογείται σε αυτό το άλλο Κράτος.
2. Ωφέλεια από την εκποίηση κινητής περιουσίας που αποτελεί μέρος της επιχειρηματικής περιουσίας μιας μόνιμης εγκατάστασης που διατηρεί μια επιχείρηση ενός Συμβαλλόμενου Κράτους στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, συμπεριλαμβανομένης αυτής της ωφέλειας από την εκποίηση μιας τέτοιας μόνιμης εγκατάστασης (μόνης ή μαζί με όλη την επιχείρηση), μπορεί να φορολογείται σε αυτό το άλλο Κράτος.
3. Ωφέλεια από την εκποίηση περιουσίας που αποτελεί μέρος της επιχειρηματικής περιουσίας μιας επιχείρησης και απαρτίζεται από πλοία ή αεροσκάφη που εκτελούν διεθνείς μεταφορές, ή κινητής περιουσίας που σχετίζεται με την εκμετάλλευση αυτών των πλοίων ή αεροσκαφών, φορολογείται μόνο στο Συμβαλλόμενο Κράτος στο οποίο φορολογούνται τα κέρδη από την εκμετάλλευση των εν λόγω πλοίων ή αεροσκαφών, σύμφωνα με τις διατάξεις του Αρθρου 8.
4. Ωφέλεια που αποκτάται από κάτοικο ενός Συμβαλλόμενου Κράτους από την εκποίηση μετοχών, δικαιωμάτων ή παρεμφερών συμμετοχών, όπως συμμετοχές σε προσωπική εταιρία ή εμπίστευμα (trust), μπορεί να φορολογείται στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος αν, σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή κατά τη διάρκεια των 365 ημερών που προηγούνται της εκποίησης, περισσότερο από το 50 τοις εκατό της αξίας αυτών των μετοχών, δικαιωμάτων ή παρεμφερών συμμετοχών προήλθε άμεσα ή έμμεσα από ακίνητη περιουσία, όπως ορίζεται στο Άρθρο 6, η οποία βρίσκεται σε αυτό το άλλο Κράτος. Για τους σκοπούς της παρούσας διάταξης, ακίνητα που σχετίζονται με τις επιχειρηματικές δραστηριότητες που διεξάγονται από αυτήν την εταιρία, το εμπίστευμα (trust), ή την οντότητα δεν λαμβάνονται υπόψη.
5. Ωφέλεια από την εκποίηση οποιασδήποτε περιουσίας, εκτός από τα αναφερόμενα στις παραγράφους 1, 2, 3 και 4 φορολογείται μόνο στο Συμβαλλόμενο Κράτος του οποίου είναι κάτοικος ο εκποιών.

ΑΡΘΡΟ 14

ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΑΠΟ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ

1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων των Αρθρων 15, 17 και 18, μισθοί, ημερομίσθια και άλλες παρόμοιες αμοιβές που αποκτά κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους έναντι εξαρτημένης απασχόλησης, φορολογούνται μόνο σε αυτό το Κράτος, εκτός αν η απασχόληση ασκείται στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος. Αν η απασχόληση ασκείται κατ' αυτόν τον τρόπο, οι αμοιβές που αποκτώνται από αυτήν μπορούν να φορολογούνται σε αυτό το άλλο Κράτος.
2. Ανεξάρτητα από τις διατάξεις της παραγράφου 1, αμοιβή που αποκτάται από κάτοικο ενός Συμβαλλόμενου Κράτους έναντι εξαρτημένης απασχόλησης που ασκείται στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, φορολογείται μόνο στο πρώτο μνημονευόμενο Κράτος, αν:
 - α) ο δικαιούχος της αμοιβής βρίσκεται στο άλλο Κράτος για περίοδο ή περιόδους που δεν υπερβαίνουν συνολικά τις 183 μέρες εντός μιας οποιασδήποτε περιόδου δώδεκα μηνών, η οποία αρχίζει ή τελειώνει στο οικείο φορολογικό έτος, και
 - β) η αμοιβή καταβάλλεται από, ή για λογαριασμό, εργοδότη που δεν είναι κάτοικος του άλλου Κράτους, και
 - γ) η αμοιβή δεν βαρύνει μόνιμη εγκατάσταση που διατηρεί ο εργοδότης στο άλλο Κράτος.
3. Ανεξάρτητα από τις προηγούμενες διατάξεις του παρόντος Αρθρου, αμοιβή που αποκτάται από κάτοικο ενός Συμβαλλόμενου Κράτους έναντι εξαρτημένης απασχόλησης, ως μέλους του τακτικού πληρώματος πλοίου ή αεροσκάφους, η οποία ασκείται επί πλοίου ή αεροσκάφους που δραστηριοποιείται σε διεθνείς μεταφορές, μπορεί να φορολογείται στο Συμβαλλόμενο Κράτος στο οποίο φορολογούνται τα κέρδη από την εκμετάλλευση του πλοίου ή του αεροσκάφους, σύμφωνα με τις διατάξεις του Αρθρου 8.

ΑΡΘΡΟ 15**ΑΜΟΙΒΕΣ ΜΕΛΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ**

Αμοιβές διευθυντών και άλλες παρόμοιες πληρωμές που αποκτώνται από κάτοικο ενός Συμβαλλόμενου Κράτους, υπό την ιδιότητά του ως μέλους του Διοικητικού ή Εποπτικού Συμβουλίου μιας εταιρίας που είναι κάτοικος του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους, ή ως διαχειριστή μιας εταιρίας περιορισμένης ευθύνης ή μιας προσωπικής εταιρίας του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους, μπορούν να φορολογούνται σε αυτό το άλλο Κράτος.

ΑΡΘΡΟ 16

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ, ΑΘΛΗΤΕΣ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΛΑ

1. Ανεξάρτητα από τις διατάξεις του Άρθρου 14, εισόδημα που αποκτάται από κάτοικο ενός Συμβαλλόμενου Κράτους ως πρόσωπο που παρέχει υπηρεσίες ψυχαγωγίας, όπως καλλιτέχνης θεάτρου, κινηματογράφου, ραδιοφώνου ή τηλεόρασης, ή μουσικός, ή ως αθλητής ή μοντέλο, από την άσκηση αυτών των προσωπικών δραστηριοτήτων του στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, μπορεί να φορολογείται σε αυτό το άλλο Κράτος.

Ανεξάρτητα από τις διατάξεις των Άρθρων 14 και 20, όταν ένας καλλιτέχνης, αθλητής ή μοντέλο, ο οποίος είναι κάτοικος ενός Κράτους, αποκτά εισόδημα από το άλλο Κράτος για παραστάσεις ή εκδηλώσεις που δεν μπορούν να διαχωριστούν από την επαγγελματική του φήμη, αυτό το εισόδημα μπορεί να φορολογείται στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος.

2. Αν το εισόδημα που αποκτάται από δραστηριότητες, παραστάσεις ή εκδηλώσεις, οι οποίες αναφέρονται στην παράγραφο 1, δεν περιέρχεται στον ίδιο τον καλλιτέχνη, τον αθλητή ή το μοντέλο, αλλά σε άλλο πρόσωπο, είτε είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους είτε όχι, αυτό το εισόδημα μπορεί ανεξάρτητα από τις διατάξεις των Άρθρων 14 και 20, να φορολογείται στο Συμβαλλόμενο Κράτος όπου ασκούνται, παρέχονται ή χρησιμοποιούνται οι δραστηριότητες, παραστάσεις ή εκδηλώσεις του καλλιτέχνη, αθλητή ή μοντέλου.

3. Ανεξάρτητα από τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2, εισόδημα που αποκτάται από κάτοικο ενός Συμβαλλόμενου Κράτους ως καλλιτέχνη, αθλητή ή μοντέλο, από δραστηριότητες, παραστάσεις, ή εκδηλώσεις που ασκούνται, παρέχονται ή χρησιμοποιούνται στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, φορολογείται μόνο στο πρώτο μνημονευόμενο Κράτος, αν αυτές οι δραστηριότητες, παραστάσεις ή εκδηλώσεις στο άλλο Κράτος χρηματοδοτούνται κυρίως από δημόσιους πόρους του πρώτου μνημονευόμενου Κράτους, των πολιτικών του υποδιαιρέσεων, των τοπικών ή περιφερειακών αρχών αυτού, ή των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου αυτών, συμπεριλαμβανομένης της περίπτωσης που το εισόδημα δεν περιέρχεται στον ίδιο τον καλλιτέχνη, τον αθλητή ή το μοντέλο, αλλά σε άλλο πρόσωπο, είτε είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους είτε όχι.

ΑΡΘΡΟ 17**ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ**

Με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 2 του Άρθρου 18, συντάξεις και άλλες παρόμοιες αμοιβές που καταβάλλονται σε κάτοικο ενός Συμβαλλόμενου Κράτους, έναντι προηγούμενης απασχόλησης, φορολογούνται μόνο σε αυτό το Κράτος.

ΑΡΘΡΟ 18

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

1. α) Μισθοί, ημερομίσθια και άλλες παρόμοιες αμοιβές που καταβάλλονται από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, ή πολιτική υποδιαίρεση ή τοπική ή περιφερειακή αρχή αυτού ή από ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου αυτών, σε ένα φυσικό πρόσωπο έναντι υπηρεσιών που παρασχέθηκαν προς αυτό το Κράτος ή υποδιαίρεση, ή τοπική ή περιφερειακή αρχή ή νομικό πρόσωπο, φορολογούνται μόνο σε αυτό το Κράτος.

β) Ωστόσο, αυτοί οι μισθοί, τα ημερομίσθια και άλλες παρόμοιες αμοιβές φορολογούνται μόνο στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, αν οι υπηρεσίες παρέχονται σε αυτό το Κράτος και το φυσικό πρόσωπο είναι κάτοικος και υπήκοος αυτού του Κράτους, χωρίς να είναι επίσης υπήκοος του πρώτου μνημονευόμενου Κράτους.

2. α) Ανεξάρτητα από τις διατάξεις της παραγράφου 1, συντάξεις και άλλες παρόμοιες αμοιβές που καταβάλλονται από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος ή πολιτική υποδιαίρεση ή τοπική ή περιφερειακή αρχή αυτού ή από ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου αυτών, ή από ταμεία που συστάθηκαν από αυτά, σε ένα φυσικό πρόσωπο έναντι υπηρεσιών που παρασχέθηκαν προς αυτό το Κράτος, υποδιαίρεση, αρχή ή νομικό πρόσωπο, φορολογούνται μόνο σε αυτό το Κράτος.

β) Ωστόσο, αυτές οι συντάξεις και άλλες παρόμοιες αμοιβές φορολογούνται μόνο στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, αν το φυσικό πρόσωπο είναι κάτοικος και υπήκοος αυτού του Κράτους, χωρίς να είναι ταυτόχρονα υπήκοος του πρώτου μνημονευόμενου Κράτους.

3. Οι διατάξεις των Αρθρων 14, 15, 16 και 17 εφαρμόζονται σε μισθούς, ημερομίσθια, συντάξεις και άλλες παρόμοιες αμοιβές έναντι υπηρεσιών που παρασχέθηκαν σε σχέση με επιχειρηματική δραστηριότητα που διεξάγεται από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος ή πολιτική υποδιαίρεση ή τοπική ή περιφερειακή αρχή αυτού ή από ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου αυτών.

ΑΡΘΡΟ 19

ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ, ΔΑΣΚΑΛΟΙ, ΣΠΟΥΔΑΣΤΕΣ, ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΜΕΝΟΙ

1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του Άρθρου 18, και ανεξάρτητα από τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του Άρθρου 14, οι αμοιβές που λαμβάνει ένας καθηγητής, δάσκαλος ή ερευνητής, ο οποίος είναι ή ήταν, αμέσως πριν τη μετάβασή του σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, κάτοικος του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους και ο οποίος βρίσκεται στο πρώτο μνημονευόμενο Κράτος αποκλειστικά για το σκοπό της διδασκαλίας ή της ενασχόλησης με έρευνα, φορολογούνται μόνο στο άλλο Κράτος. Η παρούσα διάταξη εφαρμόζεται για μια περίοδο που δεν υπερβαίνει τους 24 μήνες από την ημερομηνία της πρώτης άφιξης του καθηγητή, του δασκάλου ή του ερευνητή στο πρώτο μνημονευόμενο Κράτος για το σκοπό της διδασκαλίας ή της ενασχόλησης με έρευνα. Ωστόσο, όταν η έρευνα δεν διεξάγεται προς το δημόσιο συμφέρον, αλλά κυρίως προς όφελος συγκεκριμένου προσώπου ή προσώπων, εφαρμόζονται οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του Άρθρου 14.

2. Τα ποσά που λαμβάνει ένας σπουδαστής, εκπαιδευόμενος ή μαθητευόμενος για τον σκοπό της συντήρησης, της εκπαίδευσης ή της εξάσκησής του, ο οποίος είναι ή ήταν, αμέσως πριν τη μετάβασή του σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, κάτοικος του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους και ο οποίος βρίσκεται στο πρώτο μνημονευόμενο Κράτος αποκλειστικά για το σκοπό της εκπαίδευσης ή της εξάσκησής του, δεν φορολογούνται σε αυτό το Κράτος, με την προϋπόθεση ότι τα ποσά αυτά προκύπτουν από πηγές εκτός αυτού του Κράτους.

ΑΡΘΡΟ 20**ΑΛΛΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ**

1. Εισοδήματα κατοίκου ενός Συμβαλλόμενου Κράτους, οπουδήποτε και αν προκύπτουν, των οποίων η φορολογική μεταχείριση δεν ρυθμίζεται από τα προηγούμενα Άρθρα της παρούσας Σύμβασης, φορολογούνται μόνο σε αυτό το Κράτος.
2. Οι διατάξεις της παραγράφου 1 δεν έχουν εφαρμογή σε εισόδημα, εκτός του εισοδήματος από ακίνητη περιουσία όπως ορίζεται στην παράγραφο 2 του Άρθρου 6, αν ο λήπτης αυτού του εισοδήματος, ο οποίος είναι κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους, ασκεί επιχειρηματική δραστηριότητα στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος μέσω μόνιμης εγκατάστασης που βρίσκεται σε αυτό και το δικαίωμα ή η περιουσία σε σχέση με τα οποία καταβάλλεται το εισόδημα συνδέεται ουσιαστικά με αυτήν τη μόνιμη εγκατάσταση. Σε αυτήν την περίπτωση, έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του Άρθρου 7.
3. Όταν, λόγω ειδικής σχέσης μεταξύ του προσώπου που αναφέρεται στην παράγραφο 1 και κάποιου άλλου προσώπου, ή μεταξύ αυτών των δύο και κάποιου τρίτου προσώπου, το ποσό του εισοδήματος που αναφέρεται στην παράγραφο 1 υπερβαίνει το ποσό (εάν υφίσταται) που θα είχε συμφωνηθεί μεταξύ αυτών ελλείψει μιας τέτοιας σχέσης, οι διατάξεις του παρόντος Άρθρου έχουν εφαρμογή μόνο στο τελευταίο μνημονευθέν ποσό. Σε αυτήν την περίπτωση, το υπερβάλλον μέρος του εισοδήματος παραμένει φορολογητέο σύμφωνα με τη νομοθεσία εκάστου Συμβαλλόμενου Κράτους, λαμβανομένων υπόψη των λοιπών διατάξεων της παρούσας Σύμβασης.

Κεφάλαιο IV

ΜΕΘΟΔΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΔΙΠΛΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟ 21

ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΔΙΠΛΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ

1. Στην περίπτωση της Γαλλίας, η διπλή φορολογία αποφεύγεται ως εξής:

α) Ανεξάρτητα από οποιαδήποτε άλλη διάταξη της παρούσας Σύμβασης, εισόδημα που μπορεί να φορολογείται ή φορολογείται μόνο στην Ελληνική Δημοκρατία, σύμφωνα με τις διατάξεις της Σύμβασης, λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό του Γαλλικού φόρου όταν αυτό το εισόδημα δεν απαλλάσσεται από φόρο εταιριών σύμφωνα με τη Γαλλική εθνική νομοθεσία. Σε αυτήν την περίπτωση, ο Ελληνικός φόρος δεν εκπίπτει από αυτό το εισόδημα, αλλά ο κάτοικος της Γαλλίας, με την επιφύλαξη των όρων και των περιορισμών που προβλέπονται στις υποπαραγράφους (i) και (ii), δικαιούται πίστωση έναντι του Γαλλικού φόρου. Αυτή η πίστωση φόρου είναι ίση:

(i) στην περίπτωση εισοδήματος εκτός αυτού που αναφέρεται στην υποπαραγραφο (ii), με το ποσό του Γαλλικού φόρου που αντιστοιχεί σε αυτό το εισόδημα, υπό την προϋπόθεση ότι ο κάτοικος της Γαλλίας υπόκειται στον Ελληνικό φόρο αναφορικά με αυτό το εισόδημα·

(ii) στην περίπτωση εισοδήματος που υπόκειται στο φόρο εταιριών που αναφέρεται στο Άρθρο 7 και στην παράγραφο 2 του Άρθρου 13, και στην περίπτωση εισοδήματος που αναφέρεται στο Άρθρο 10, Άρθρο 11, Άρθρο 12, στις παραγράφους 1 και 4 του Άρθρου 13, στην παράγραφο 3 του Άρθρου 14, στο Άρθρο 15 και στις παραγράφους 1 και 2 του Άρθρου 16, με το ποσό του φόρου που καταβάλλεται στην Ελλάδα σύμφωνα με τις διατάξεις αυτών των Άρθρων· ωστόσο, αυτή η πίστωση φόρου δεν μπορεί να υπερβαίνει το ποσό του Γαλλικού φόρου που αντιστοιχεί σε αυτό το εισόδημα.

β) (i) εννοείται ότι ο όρος «ποσό του Γαλλικού φόρου που αντιστοιχεί σε αυτό το εισόδημα», όπως χρησιμοποιείται στην υποπαραγραφο α), σημαίνει:

- όταν ο φόρος επί αυτού του εισοδήματος υπολογίζεται με την εφαρμογή αναλογικού συντελεστή, το ποσό του εν λόγω καθαρού εισοδήματος πολλαπλασιαζόμενο με τον συντελεστή που πραγματικά εφαρμόζεται σε αυτό το εισόδημα·

- όταν ο φόρος επί αυτού του εισοδήματος υπολογίζεται με την εφαρμογή προοδευτικής κλίμακας, το ποσό του εν λόγω καθαρού εισοδήματος πολλαπλασιαζόμενο με τον συντελεστή που προκύπτει από την αναλογία του φόρου που είναι πραγματικά καταβλητέος επί του συνολικού καθαρού εισοδήματος

που φορολογείται σύμφωνα με τη Γαλλική νομοθεσία προς το ποσό αυτού του συνολικού καθαρού εισοδήματος.

(ii) εννοείται ότι ο όρος «ποσό του φόρου που καταβάλλεται στην Ελλάδα», όπως χρησιμοποιείται στην υποπαράγραφο α), σημαίνει το ποσό του Ελληνικού φόρου που βαρύνει πραγματικά και οριστικά σε σχέση με τα εν λόγω είδη εισοδήματος, σύμφωνα με τις διατάξεις της Σύμβασης, έναν κάτοικο της Γαλλίας που φορολογείται επί αυτών των κατηγοριών εισοδήματος σύμφωνα με τη Γαλλική νομοθεσία.

2. Στην περίπτωση της Ελληνικής Δημοκρατίας, η διπλή φορολογία αποφεύγεται ως εξής:

α) Όταν κάτοικος της Ελληνικής Δημοκρατίας αποκτά εισόδημα που μπορεί να φορολογείται στη Γαλλία σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας Σύμβασης, η Ελληνική Δημοκρατία αναγνωρίζει ως έκπτωση από το φόρο εισοδήματος αυτού του κατοίκου, ποσό ίσο με το φόρο εισοδήματος που καταβάλλεται στη Γαλλία.

Ωστόσο, αυτή η έκπτωση δεν δύναται να υπερβαίνει εκείνο το τμήμα του φόρου εισοδήματος, όπως υπολογίζεται προτού δοθεί η έκπτωση, το οποίο αντιστοιχεί στο εισόδημα που φορολογείται στη Γαλλία.

β) Όταν, σύμφωνα με οποιαδήποτε διάταξη της Σύμβασης, εισόδημα που αποκτάται από κάτοικο της Ελληνικής Δημοκρατίας απαλλάσσεται από φόρο σε αυτό το Κράτος, το εν λόγω Κράτος μπορεί παρόλα αυτά, κατά τον υπολογισμό του ποσού του φόρου επί του εναπομείναντος εισοδήματος αυτού του κατοίκου, να λάβει υπόψη το απαλλασσόμενο εισόδημα.

Κεφάλαιο VI

ΕΙΔΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ΑΡΘΡΟ 22

ΜΗ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ

1. Φυσικά πρόσωπα που είναι υπήκοοι ενός Συμβαλλόμενου Κράτους δεν υπόκεινται στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος σε οποιαδήποτε φορολογία ή οποιαδήποτε απαίτηση σχετική με αυτήν, η οποία είναι διαφορετική ή περισσότερο επαχθής από τη φορολογία και τις σχετικές απαιτήσεις, στις οποίες υπόκεινται ή μπορούν να υπαχθούν φυσικά πρόσωπα που είναι υπήκοοι αυτού του άλλου Κράτους υπό τις ίδιες συνθήκες, ειδικότερα ως προς την κατοικία.
2. Οι απάτριδες που είναι κάτοικοι ενός Συμβαλλόμενου Κράτους δεν υπόκεινται σε κανένα από τα Συμβαλλόμενα Κράτη σε οποιαδήποτε φορολογία ή οποιαδήποτε απαίτηση σχετική με αυτήν, η οποία είναι διαφορετική ή περισσότερο επαχθής από τη φορολογία και τις σχετικές απαιτήσεις, στις οποίες υπόκεινται ή μπορούν να υπαχθούν οι υπήκοοι του εν λόγω Κράτους υπό τις ίδιες συνθήκες, ειδικότερα ως προς την κατοικία.
3. Η φορολογία που επιβάλλεται σε μόνιμη εγκατάσταση, την οποία διατηρεί μια επιχείρηση ενός Συμβαλλόμενου Κράτους στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, δεν επιβάλλεται κατά τρόπο λιγότερο ευνοϊκό σε αυτό το άλλο Κράτος από τη φορολογία που επιβάλλεται σε επιχειρήσεις αυτού του άλλου Κράτους που διεξάγουν τις ίδιες δραστηριότητες. Η παρούσα διάταξη δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο που να υποχρεώνει ένα Συμβαλλόμενο Κράτος να χορηγεί σε κατοίκους του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους οποιεσδήποτε προσωπικές απαλλαγές, ελαφρύνσεις και μειώσεις για φορολογικούς σκοπούς, λόγω προσωπικής κατάστασης ή οικογενειακών υποχρεώσεων, τις οποίες χορηγεί στους δικούς του κατοίκους.
4. Εκτός από τις περιπτώσεις όπου εφαρμόζονται οι διατάξεις της παραγράφου 1 του Άρθρου 9, της παραγράφου 7 του Άρθρου 11 και της παραγράφου 6 του Άρθρου 12, οι τόκοι, τα δικαιώματα και άλλες πληρωμές που καταβάλλονται από μια επιχείρηση ενός Συμβαλλόμενου Κράτους σε κάτοικο του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους, για το σκοπό του προσδιορισμού των φορολογητέων κερδών αυτής της επιχείρησης, εκπίπτουν υπό τους ίδιους όρους όπως αν είχαν καταβληθεί σε κάτοικο του πρώτου μνημονευόμενου Κράτους.
5. Επιχειρήσεις ενός Συμβαλλόμενου Κράτους, το κεφάλαιο των οποίων εν όλω ή εν μέρει, κατέχεται ή ελέγχεται άμεσα ή έμμεσα, από έναν ή περισσότερους κατοίκους του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους, δεν υπόκεινται στο πρώτο μνημονευόμενο Κράτος σε οποιαδήποτε φορολογία ή οποιαδήποτε απαίτηση σχετική με αυτήν, η

οποία είναι διαφορετική ή περισσότερο επαχθής από τη φορολογία και τις σχετικές απαιτήσεις, στις οποίες υπόκεινται ή μπορούν να υπαχθούν άλλες παρόμοιες επιχειρήσεις του πρώτου μνημονευόμενου Κράτους.

6. Καμία διάταξη του παρόντος Άρθρου δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο που να υποχρεώνει οποιοδήποτε από τα Συμβαλλόμενα Κράτη να χορηγεί σε φυσικά πρόσωπα που δεν είναι κάτοικοι αυτού του Κράτους οποιεσδήποτε από τις προσωπικές απαλλαγές, ελαφρύνσεις και μειώσεις για φορολογικούς σκοπούς, οι οποίες χορηγούνται σε φυσικά πρόσωπα που είναι κάτοικοι.

7. Αν οποιαδήποτε διμερής συνθήκη ή συμφωνία μεταξύ των Συμβαλλόμενων Κρατών, εκτός της παρούσας Σύμβασης, συμπεριλαμβάνει ρήτρα περί μη διακριτικής μεταχείρισης ή ρήτρα μάλλον ευνοούμενου κράτους, εννοείται ότι αυτές οι ρήτρες δεν εφαρμόζονται σε φορολογικά θέματα.

8. Ανεξάρτητα από τις διατάξεις του Άρθρου 2, οι διατάξεις του παρόντος Άρθρου εφαρμόζονται σε φόρους πάσης φύσεως και ονομασίας .

ΑΡΘΡΟ 23

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΜΟΙΒΑΙΟΥ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

1. Όταν ένα πρόσωπο θεωρεί ότι οι ενέργειες του ενός ή και των δύο Συμβαλλόμενων Κρατών έχουν ή θα έχουν ως αποτέλεσμα γι' αυτό την επιβολή φορολογίας, η οποία δεν είναι σύμφωνη με τις διατάξεις της παρούσας Σύμβασης, δύναται, ανεξάρτητα από τα μέσα θεραπείας που προβλέπονται από την εσωτερική νομοθεσία αυτών των Κρατών, να θέσει την υπόθεσή του υπόψη της αρμόδιας αρχής οποιουδήποτε από τα Συμβαλλόμενα Κράτη. Η υπόθεση πρέπει να τεθεί υπόψη εντός τριών ετών από την πρώτη κοινοποίηση της πράξης που έχει ως αποτέλεσμα την επιβολή φορολογίας, η οποία δεν είναι σύμφωνη με τις διατάξεις της Σύμβασης.
2. Η αρμόδια αρχή προσπαθεί, αν θεωρήσει ότι η ένσταση είναι βάσιμη και αν η ίδια δεν μπορεί να καταλήξει σε ικανοποιητική λύση, να επιλύσει την υπόθεση κατόπιν αμοιβαίας συμφωνίας με την αρμόδια αρχή του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους, με σκοπό την αποφυγή φορολογίας που δεν είναι σύμφωνη με τις διατάξεις της Σύμβασης. Η επιτευχθείσα συμφωνία εφαρμόζεται ανεξάρτητα από τις προθεσμίες που ορίζονται στην εσωτερική νομοθεσία των Συμβαλλόμενων Κρατών.
3. Οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών προσπαθούν να επιλύουν κατόπιν αμοιβαίας συμφωνίας οποιεσδήποτε δυσχέρειες ή αμφιβολίες ανακύπτουν ως προς την ερμηνεία ή την εφαρμογή της Σύμβασης. Μπορούν επίσης να διαβουλεύονται για την εξάλειψη της διπλής φορολογίας σε περιπτώσεις που δεν προβλέπονται στη Σύμβαση.
4. Οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών μπορούν να επικοινωνούν μεταξύ τους απευθείας, μεταξύ άλλων μέσω μιας μικτής επιτροπής αποτελούμενης από τις εν λόγω αρχές ή τους εκπροσώπους αυτών, με σκοπό την επίτευξη συμφωνίας κατά την έννοια των προηγούμενων παραγράφων.
5. Όταν,
 - α) σύμφωνα με την παράγραφο 1, ένα πρόσωπο έχει θέσει μια υπόθεση υπόψη της αρμόδιας αρχής ενός Συμβαλλόμενου Κράτους βάσει του ότι οι ενέργειες του ενός ή και των δύο Συμβαλλόμενων Κρατών έχουν ως αποτέλεσμα γι' αυτό το πρόσωπο την επιβολή φορολογίας, η οποία δεν είναι σύμφωνη με τις διατάξεις της παρούσας Σύμβασης, και
 - β) οι αρμόδιες αρχές δεν μπορούν να καταλήξουν σε συμφωνία για την επίλυση αυτής της υπόθεσης σύμφωνα με την παράγραφο 2, εντός τριών ετών από την ημερομηνία κατά την οποία παρασχέθηκαν σε αμφότερες τις αρμόδιες αρχές όλες οι πληροφορίες που ζητήθηκαν από τις αρμόδιες αρχές για την εξέταση της υπόθεσης,

οποιαδήποτε ανεπίλυτα ζητήματα που προκύπτουν από την υπόθεση υποβάλλονται σε διαιτησία, αν αυτό ζητηθεί εγγράφως από το εν λόγω πρόσωπο. Ωστόσο, αυτά τα ανεπίλυτα ζητήματα δεν υποβάλλονται σε διαιτησία, αν έχει ήδη εκδοθεί απόφαση επί αυτών των ζητημάτων από δικαστήριο, συμπεριλαμβανομένων των διοικητικών δικαστηρίων, οποιουδήποτε από τα δύο Κράτη. Εκτός, εάν εντός μιας περιόδου εξήντα ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία κοινοποιήθηκε η οριστική απόφαση, ένα πρόσωπο που επηρεάζεται άμεσα από την υπόθεση, δεν αποδέχεται την αμοιβαία συμφωνία που θέτει σε εφαρμογή τη διαιτητική απόφαση, αυτή η απόφαση είναι δεσμευτική και για τα δύο Συμβαλλόμενα Κράτη και εφαρμόζεται ανεξάρτητα από τις προθεσμίες που ορίζονται στην εσωτερική νομοθεσία αυτών των Κρατών. Οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών διευθετούν τον τρόπο εφαρμογής της παρούσας παραγράφου κατόπιν αμοιβαίας συμφωνίας.

ΑΡΘΡΟ 24

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

1. Οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών ανταλλάσσουν τις πληροφορίες που είναι εύλογα συναφείς για την εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας Σύμβασης ή για την εφαρμογή ή την επιβολή της εσωτερικής νομοθεσίας σχετικά με φόρους πάσης φύσεως και ονομασίας που επιβάλλονται για λογαριασμό των Συμβαλλόμενων Κρατών ή των πολιτικών τους υποδιαιρέσεων και των τοπικών ή περιφερειακών αρχών, εφόσον η φορολογία βάσει αυτών δεν είναι αντίθετη με τη Σύμβαση. Η ανταλλαγή πληροφοριών δεν περιορίζεται από τα Άρθρα 1 και 2.

2. Οι πληροφορίες που λαμβάνει ένα Συμβαλλόμενο Κράτος βάσει της παραγράφου 1 παραμένουν απόρρητες κατά τον ίδιο τρόπο όπως οι πληροφορίες που λαμβάνονται σύμφωνα με την εσωτερική νομοθεσία αυτού του Κράτους και γνωστοποιούνται μόνο σε πρόσωπα ή αρχές (συμπεριλαμβανομένων των δικαστηρίων και των διοικητικών οργάνων) που είναι επιφορτισμένες με τη βεβαίωση ή την είσπραξη, την αναγκαστική εκτέλεση ή τη δίωξη, την εκδίκαση προσφυγών σε σχέση με τους φόρους που αναφέρονται στην παράγραφο 1 ή με την εποπτεία των ανωτέρω. Τα εν λόγω πρόσωπα ή αρχές θα χρησιμοποιούν τις πληροφορίες αυτές μόνο για τέτοιους σκοπούς. Μπορούν να γνωστοποιούν τις πληροφορίες σε δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίω διαδικασία ή σε δικαστικές αποφάσεις. Ανεξάρτητα από τα ανωτέρω, οι πληροφορίες που λαμβάνονται από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος μπορούν να χρησιμοποιηθούν για άλλους σκοπούς, όταν αυτές οι πληροφορίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν για αυτούς τους άλλους σκοπούς σύμφωνα με τη νομοθεσία και των δύο Κρατών και η αρμόδια αρχή του παρέχοντος Κράτους εγκρίνει αυτή τη χρήση.

3. Σε καμία περίπτωση οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 δεν ερμηνεύονται κατά τρόπο που να επιβάλλουν σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος την υποχρέωση:

α) να λαμβάνει διοικητικά μέτρα αντίθετα με τη νομοθεσία και τη διοικητική πρακτική αυτού ή του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους·

β) να παρέχει πληροφορίες που δεν μπορούν να ληφθούν σύμφωνα με τη νομοθεσία ή κατά τη συνήθη διοικητική πρακτική αυτού ή του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους·

γ) να παρέχει πληροφορίες που θα αποκάλυπταν οποιοδήποτε συναλλακτικό, επιχειρηματικό, βιομηχανικό, εμπορικό ή επαγγελματικό απόρρητο ή εμπορική μέθοδο, ή πληροφορία των οποίων η γνωστοποίηση θα ήταν αντίθετη προς τη δημόσια τάξη (*ordre public*).

4. Αν ζητηθούν πληροφορίες από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος σύμφωνα με το παρόν Άρθρο, το άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος θα χρησιμοποιήσει τα μέτρα συλλογής πληροφοριών που διαθέτει για να λάβει τις αιτούμενες πληροφορίες, ακόμα και αν

αυτό το άλλο Κράτος μπορεί να μη χρειάζεται αυτές τις πληροφορίες για τους δικούς του φορολογικούς σκοπούς. Η υποχρέωση που περιλαμβάνεται στην προηγούμενη πρόταση υπόκειται στους περιορισμούς της παραγράφου 3, εκτός αν οι περιορισμοί αυτοί ενδέχεται να εμποδίσουν ένα Συμβαλλόμενο Κράτος να κοινοποιήσει πληροφορίες αποκλειστικά και μόνο επειδή οι εν λόγω πληροφορίες δεν παρουσιάζουν ενδιαφέρον σε εθνικό επίπεδο για το κράτος αυτό.

5. Οι διατάξεις της παραγράφου 3 δεν ερμηνεύονται κατά τρόπο που να επιτρέπει σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος να αρνηθεί να παράσχει πληροφορίες αποκλειστικά επειδή οι πληροφορίες βρίσκονται στην κατοχή τράπεζας, άλλου χρηματοπιστωτικού οργανισμού, εξουσιοδοτημένου εκπροσώπου ή προσώπου που ενεργεί με την ιδιότητα του αντιπροσώπου ή του θεματοφύλακα ή επειδή οι πληροφορίες συνδέονται με δικαιώματα ιδιοκτησίας προσώπου.

ΑΡΘΡΟ 25

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΣΠΡΑΞΗ ΦΟΡΩΝ

1. Τα Συμβαλλόμενα Κράτη παρέχουν αμοιβαία συνδρομή για την είσπραξη των φορολογικών τους απαιτήσεων. Αυτή η συνδρομή δεν περιορίζεται από τα Άρθρα 1 και 2. Οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών μπορούν να διευθετούν τον τρόπο εφαρμογής του παρόντος Άρθρου κατόπιν αμοιβαίας συμφωνίας.
2. Ο όρος «φορολογική απαίτηση», όπως χρησιμοποιείται στο παρόν Άρθρο, σημαίνει ένα ποσό που οφείλεται αναφορικά με φόρους πάσης φύσεως και ονομασίας που επιβάλλονται για λογαριασμό των Συμβαλλόμενων Κρατών ή των πολιτικών τους υποδιαιρέσεων και των τοπικών ή περιφερειακών αρχών, εφόσον η φορολογία βάσει αυτών δεν είναι αντίθετη με την παρούσα Σύμβαση ή με οποιαδήποτε άλλη νομική πράξη στην οποία τα Συμβαλλόμενα Κράτη αποτελούν συμβαλλόμενα μέρη, καθώς και τόκους, διοικητικά πρόστιμα και έξοδα είσπραξης ή λήψης διασφαλιστικών μέτρων που σχετίζονται με τους φόρους αυτούς και οποιαδήποτε άλλα πρόστιμα που σχετίζονται με φόρους ή με την παραβίαση της φορολογικής νομοθεσίας.
3. Όταν μια φορολογική απαίτηση ενός Συμβαλλόμενου Κράτους είναι εκτελεστή σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτού του Κράτους και οφείλεται από πρόσωπο το οποίο, τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, δεν μπορεί να εμποδίσει την είσπραξη αυτής σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτού του Κράτους, αυτή η φορολογική απαίτηση, κατόπιν αιτήματος της αρμόδιας αρχής αυτού του Κράτους, γίνεται αποδεκτή για σκοπούς είσπραξης από την αρμόδια αρχή του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους. Αυτή η φορολογική απαίτηση εισπράττεται από αυτό το άλλο Κράτος σύμφωνα με τις διατάξεις της νομοθεσίας αυτού που εφαρμόζονται για την επιβολή και την είσπραξη των δικών του φόρων, ως εάν η φορολογική απαίτηση ήταν φορολογική απαίτηση αυτού του άλλου Κράτους.
4. Όταν μια φορολογική απαίτηση ενός Συμβαλλόμενου Κράτους αποτελεί απαίτηση αναφορικά με την οποία αυτό το Κράτος μπορεί, σύμφωνα με τη νομοθεσία του, να λάβει διασφαλιστικά μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει την είσπραξη αυτής, αυτή η φορολογική απαίτηση, κατόπιν αιτήματος της αρμόδιας αρχής αυτού του Κράτους, πρέπει να γίνεται αποδεκτή για σκοπούς λήψης διασφαλιστικών μέτρων από την αρμόδια αρχή του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους. Αυτό το άλλο Κράτος λαμβάνει διασφαλιστικά μέτρα αναφορικά με αυτήν τη φορολογική απαίτηση σύμφωνα με τις διατάξεις της νομοθεσίας αυτού, ως εάν η φορολογική απαίτηση ήταν φορολογική απαίτηση αυτού του άλλου Κράτους, ακόμα και αν, κατά τη χρονική στιγμή εφαρμογής αυτών των μέτρων, η φορολογική απαίτηση δεν είναι εκτελεστή στο πρώτο μνημονευόμενο Κράτος ή οφείλεται από πρόσωπο το οποίο έχει δικαίωμα να εμποδίσει την είσπραξη αυτής.

5. Ανεξάρτητα από τις διατάξεις των παραγράφων 3 και 4, μια φορολογική απαίτηση που γίνεται αποδεκτή από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος για τους σκοπούς της παραγράφου 3 ή 4 δεν υπόκειται, σε αυτό το Κράτος, στις προθεσμίες παραγραφής ή δεν αποδίδεται προτεραιότητα εφαρμοστέα για φορολογική απαίτηση σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτού του Κράτους λόγω της φύσης της αυτής καθαυτής. Επιπλέον, μια φορολογική απαίτηση που γίνεται αποδεκτή από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος για τους σκοπούς της παραγράφου 3 ή 4 δεν έχει, σε αυτό το Κράτος, προτεραιότητα εφαρμοστέα για αυτήν την φορολογική απαίτηση σύμφωνα με τη νομοθεσία του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους.

6. Δεν κινούνται διαδικασίες αναφορικά με την ύπαρξη, την εγκυρότητα ή το ποσό μιας φορολογικής απαίτησης ενός Συμβαλλόμενου Κράτους ενώπιον των δικαστηρίων ή των διοικητικών οργάνων του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους.

7. Όταν, σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή αφού έχει υποβληθεί αίτημα από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος βάσει της παραγράφου 3 ή 4 και προτού το άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος εισπράξει και εμβάσει το ποσό της σχετικής φορολογικής απαίτησης στο πρώτο μνημονευόμενο Κράτος, η σχετική απαίτηση παύει να αποτελεί

α) στην περίπτωση αιτήματος βάσει της παραγράφου 3, φορολογική απαίτηση του πρώτου μνημονευόμενου Κράτους που είναι εκτελεστή σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτού του Κράτους και οφείλεται από πρόσωπο το οποίο, τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, δεν μπορεί να εμποδίσει την είσπραξη αυτής σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτού του Κράτους, ή

β) στην περίπτωση αιτήματος βάσει της παραγράφου 4, φορολογική απαίτηση του πρώτου μνημονευόμενου Κράτους αναφορικά με την οποία αυτό το Κράτος μπορεί, σύμφωνα με τη νομοθεσία του, να λάβει διασφαλιστικά μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει την είσπραξη αυτής,

η αρμόδια αρχή του πρώτου μνημονευόμενου Κράτους ενημερώνει αμελλητί την αρμόδια αρχή του άλλου Κράτους για αυτό το γεγονός και, κατ' επιλογήν του άλλου Κράτους, το πρώτο μνημονευόμενο Κράτος είτε αναστέλλει είτε αποσύρει το αίτημά του.

8. Οι διατάξεις του παρόντος Άρθρου δεν ερμηνεύονται σε καμία περίπτωση κατά τρόπο που να επιβάλλουν σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος την υποχρέωση:

α) να λαμβάνει διοικητικά μέτρα αντίθετα με τη νομοθεσία και τη διοικητική πρακτική αυτού ή του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους·

β) να λαμβάνει μέτρα που θα ήταν αντίθετα προς τη δημόσια τάξη (*ordre public*)·

γ) να παρέχει συνδρομή, αν το άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος δεν έχει εφαρμόσει όλα τα εύλογα μέτρα είσπραξης ή διαφύλαξης, ανάλογα με την περίπτωση, τα

οποία είναι διαθέσιμα σύμφωνα με τη νομοθεσία ή τη διοικητική πρακτική αυτού·

- δ) να παρέχει συνδρομή σε εκείνες τις περιπτώσεις όπου η διοικητική επιβάρυνση για αυτό το Κράτος είναι σαφώς δυσανάλογη σε σχέση με το όφελος που θα αποκόμιζε το άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος.

ΑΡΘΡΟ 26**ΜΕΛΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΞΕΝΙΚΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ**

1. Οι διατάξεις της παρούσας Σύμβασης δεν επηρεάζουν τα φορολογικά προνόμια των μελών διπλωματικών ή προξενικών αποστολών και των μελών μόνιμων αντιπροσωπειών σε διεθνείς οργανισμούς, σύμφωνα με τους γενικούς κανόνες του διεθνούς δικαίου ή σύμφωνα με τις διατάξεις ειδικών συμφωνιών.
2. Ανεξάρτητα από τις διατάξεις του Άρθρου 4, ένα φυσικό πρόσωπο που αποτελεί μέλος διπλωματικής ή προξενικής αποστολής ή μόνιμης αντιπροσωπείας ενός Συμβαλλόμενου Κράτους, η οποία βρίσκεται στο άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος ή σε τρίτο Κράτος, θεωρείται ότι είναι κάτοικος του αποστέλλοντος Κράτους για τους σκοπούς της Σύμβασης, αν υπόκειται στις ίδιες υποχρεώσεις στο αποστέλλον Κράτος σε σχέση με το φόρο επί του συνολικού του εισοδήματος όπως και οι κάτοικοι αυτού του Κράτους.
3. Η Σύμβαση δεν εφαρμόζεται σε διεθνείς οργανισμούς, σε όργανα ή υπαλλήλους αυτών και σε πρόσωπα που αποτελούν μέλη διπλωματικής ή προξενικής αποστολής ή μόνιμης αντιπροσωπείας τρίτου Κράτους, τα οποία βρίσκονται στην επικράτεια ενός Συμβαλλόμενου Κράτους και δεν αντιμετωπίζονται σε κανένα από τα Συμβαλλόμενα Κράτη ως κάτοικοι αναφορικά με τον φόρο εισοδήματος.

ΑΡΘΡΟ 27**ΑΡΝΗΣΗ ΠΑΡΟΧΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΩΝ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ**

Ανεξάρτητα από τις λοιπές διατάξεις της παρούσας Σύμβασης, ένα προνόμιο σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση δεν χορηγείται αναφορικά με στοιχείο εισοδήματος, αν εύλογα συνάγεται το συμπέρασμα, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα συναφή γεγονότα και περιστάσεις, ότι η εξασφάλιση αυτού του προνομίου ήταν ένας από τους κύριους σκοπούς οποιασδήποτε διευθέτησης ή συναλλαγής, η οποία είχε ως αποτέλεσμα αυτό το προνόμιο άμεσα ή έμμεσα, εκτός αν αποδεικνύεται ότι η χορήγηση αυτού του προνομίου σε αυτές τις περιστάσεις θα ήταν σύμφωνη με το αντικείμενο και το σκοπό των σχετικών διατάξεων της παρούσας Σύμβασης.

ΑΡΘΡΟ 28**ΤΡΟΠΟΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ**

1. Οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών μπορούν να διευθετούν τον τρόπο εφαρμογής της παρούσας Σύμβασης.
2. Ειδικότερα, προκειμένου να λάβουν σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος τα προνόμια που προβλέπονται στα Άρθρα 10, 11 και 12, οι κάτοικοι του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους πρέπει να προσκομίσουν δεόντως επικυρωμένο πιστοποιητικό φορολογικής κατοικίας από τη φορολογική διοίκηση αυτού του άλλου Κράτους, εκτός αν οι αρμόδιες αρχές συμφωνήσουν διαφορετικά.

ΑΡΘΡΟ 29

ΘΕΣΗ ΣΕ ΙΣΧΥ

1. Καθένα από τα Συμβαλλόμενα Κράτη γνωστοποιεί στο άλλο, μέσω της διπλωματικής οδού, την ολοκλήρωση των διαδικασιών που απαιτούνται για τη θέση σε ισχύ της παρούσας Σύμβασης. Η παρούσα Σύμβαση τίθεται σε ισχύ την πρώτη ημέρα που ακολουθεί την ημερομηνία λήψης της τελευταίας από αυτές τις γνωστοποιήσεις.
2. Οι διατάξεις της παρούσας Σύμβασης εφαρμόζονται και για τα δύο Κράτη:
 - α) αναφορικά με φόρους εισοδήματος που παρακρατούνται στην πηγή για ποσά που καταβάλλονται ή πιστώνονται, όταν η γενεσιουργός αιτία του φόρου επέρχεται μετά το ημερολογιακό έτος κατά το οποίο τίθεται σε ισχύ η παρούσα Σύμβαση· και
 - β) αναφορικά με φόρους εισοδήματος που δεν παρακρατούνται στην πηγή, για φόρους που επιβάλλονται, ανάλογα με την περίπτωση, αναφορικά με οποιοδήποτε ημερολογιακό έτος ή φορολογικό έτος ή λογιστική περίοδο που αρχίζει μετά το ημερολογιακό έτος κατά το οποίο τίθεται σε ισχύ η Σύμβαση.
 - γ) αναφορικά με άλλους φόρους, για την επιβολή φόρου όταν η γενεσιουργός αιτία επιβολής του θα επέλθει μετά το ημερολογιακό έτος κατά το οποίο τίθεται σε ισχύ η Σύμβαση.
3. Η Σύμβαση μεταξύ Ελλάδας και Γαλλίας για την Αποφυγή της Διπλής Φορολογίας και τη θέσπιση κανόνων για αμοιβαία διοικητική συνδρομή αναφορικά με φόρους επί του εισοδήματος, η οποία υπογράφηκε στην Αθήνα στις 21 Αυγούστου 1963, λήγει και παύει να εφαρμόζεται από την ημερομηνία κατά την οποία η παρούσα Σύμβαση εφαρμόζεται στους φόρους που καλύπτονται από αυτήν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 2 του παρόντος Άρθρου.

ΑΡΘΡΟ 30

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

1. Η παρούσα Σύμβαση παραμένει σε ισχύ μέχρι να καταγγελθεί από ένα από τα Συμβαλλόμενα Κράτη. Οποιοδήποτε από τα Συμβαλλόμενα Κράτη μπορεί να καταγγείλει τη Σύμβαση, μέσω της διπλωματικής οδού, με κοινοποίηση της καταγγελίας τουλάχιστον έξι μήνες πριν από το τέλος οποιουδήποτε ημερολογιακού έτους.

2. Σε αυτήν την περίπτωση, η Σύμβαση παύει να εφαρμόζεται:

- α) αναφορικά με φόρους εισοδήματος που παρακρατούνται στην πηγή για ποσά που καταβάλλονται ή πιστώνονται, όταν η γενεσιουργός αιτία επέρχεται μετά το ημερολογιακό έτος κατά το οποίο κοινοποιείται η καταγγελία και
- β) αναφορικά με φόρους εισοδήματος που δεν παρακρατούνται στην πηγή, για φόρους που επιβάλλονται, ανάλογα με την περίπτωση, σε σχέση με οποιοδήποτε ημερολογιακό έτος ή φορολογικό έτος ή λογιστική περίοδο που αρχίζει μετά το ημερολογιακό έτος κατά το οποίο κοινοποιείται η καταγγελία.
- γ) αναφορικά με άλλους φόρους, όταν η γενεσιουργός αιτία επιβολής του φόρου θα επέλθει μετά το ημερολογιακό έτος κατά το οποίο κοινοποιείται η καταγγελία.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφωντες, δεόντως εξουσιοδοτημένοι προς τούτο, υπέγραψαν την παρούσα Σύμβαση.

Συντάχθηκε στην Αθήνα, στις 12/5/22, εις διπλούν, στην ελληνική και στη γαλλική γλώσσα, και αμφότερα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά.

Για την Ελληνική Δημοκρατία

Χρήστος ΣΤΑΪΚΟΥΡΑΣ

Υπουργός Οικονομικών

Για τη Γαλλική Δημοκρατία

Patrick MAISONNEUVE

Πρέσβης της Γαλλίας

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ

Κατά τη χρονική στιγμή της υπογραφής της Σύμβασης μεταξύ της Γαλλικής Δημοκρατίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας για την εξάλειψη της διπλής φορολογίας αναφορικά με φόρους εισοδήματος και την πρόληψη της φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι συμφώνησαν επί των ακόλουθων διατάξεων, οι οποίες αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της Σύμβασης.

1. Σχετικά με την υποπαράγραφο β της παραγράφου 1 του Άρθρου 3, τα γαλλικά Υπερπόντια Διαμερίσματα είναι η Guadeloupe (Γουαδελούπη), η Guyane (Γουιάνα), η Martinique (Μαρτινίκα), η Réunion (Ρεϋνιόν) και η Mayotte (Μαγιότ). Η αρμόδια αρχή της Γαλλίας γνωστοποιεί στην αρμόδια αρχή της Ελλάδας οποιαδήποτε μεταβολή σε αυτόν τον κατάλογο.

2. Σχετικά με την παράγραφο 1 του Άρθρου 4, ο όρος «κάτοικος ενός Συμβαλλόμενου Κράτους» περιλαμβάνει, όταν αυτό το Συμβαλλόμενο Κράτος είναι η Γαλλία, οποιαδήποτε προσωπική εταιρία ή οποιαδήποτε άλλη παρόμοια οντότητα (συμπεριλαμβανομένης της ένωσης προσώπων):

α) της οποίας η έδρα της πραγματικής διοίκησης βρίσκεται στη Γαλλία· και

β) η οποία υπόκειται σε φόρο στη Γαλλία· και

γ) της οποίας όλοι οι μεριδιούχοι, εταίροι ή μέλη, σύμφωνα με τη φορολογική νομοθεσία της Γαλλίας, υπόκεινται προσωπικά σε φόρο στη Γαλλία αναφορικά με το μερίδιο που τους αναλογεί επί των κερδών της προσωπικής εταιρίας ή άλλης παρόμοιας οντότητας (συμπεριλαμβανομένης της ένωσης προσώπων).

3. Ανεξάρτητα από οποιεσδήποτε άλλες διατάξεις της παρούσας Σύμβασης, ένας οργανισμός συλλογικών επενδύσεων που είναι εγκατεστημένος σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, και εξομοιώνεται σύμφωνα με την εσωτερική νομοθεσία του άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους με οργανισμό συλλογικών επενδύσεων, δικαιούται τα προνόμια που προβλέπονται στις διατάξεις των Άρθρων 10 και 11 για το μέρος του εισοδήματος που αντιστοιχεί στα δικαιώματα επί κεφαλαίων τα οποία κατέχουν πρόσωπα που είναι κάτοικοι οποιουδήποτε από τα Συμβαλλόμενα Κράτη ή πρόσωπα που είναι κάτοικοι οποιουδήποτε άλλου Κράτους με το οποίο το Συμβαλλόμενο Κράτος όπου αποκτήθηκαν μερίσματα ή τόκοι έχει συνάψει συμφωνία διοικητικής συνδρομής με σκοπό την πρόληψη της φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής.

4. Αναφορικά με το Άρθρο 19, νοείται ότι οι όροι «εκπαιδευόμενος ή μαθητευόμενος» περιλαμβάνουν κυρίως οποιοδήποτε πρόσωπο που προσφέρει εθελοντική εργασία σε διεθνές πλαίσιο, όπως ορίζεται στα Άρθρα L122-1 και επόμενα του Κεφαλαίου II, Τίτλος II του πρώτου Βιβλίου του Γαλλικού Κώδικα

Στρατιωτικής Θητείας ("Code du Service National"), ή σε οποιοσδήποτε άλλες ταυτόσημες ή ουσιαστικά παρόμοιες διατάξεις που τίθενται σε ισχύ μετά την ημερομηνία υπογραφής της Σύμβασης.

5. Οι διατάξεις της Σύμβασης σε καμία περίπτωση δεν εμποδίζουν τη Γαλλία να εφαρμόζει τις διατάξεις των Άρθρων 123 bis, 155 A, 115 quinquies, 209 B, 212, 238 A και 238-0 A του γενικού φορολογικού κώδικα αυτής ("Code general des impôts"), ή άλλες παρόμοιες διατάξεις που θα τροποποιούσαν ή θα αντικαθιστούσαν τις διατάξεις αυτών των άρθρων.

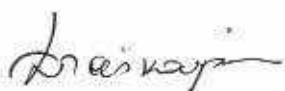
6. Ανεξάρτητα από τις διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 29, οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 18 εφαρμόζονται, κατόπιν αιτήματος, υπέρ κατοίκων της Ελλάδας ή της Γαλλίας, με την αντίστοιχη μέθοδο εξάλειψης της διπλής φορολογίας που προβλέπεται στο άρθρο 21, για φορολογικά έτη που αρχίζουν την ή μετά την 1η Ιανουαρίου 2015

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφωντες, δεόντως εξουσιοδοτημένοι προς τούτο, υπέγραψαν το παρόν Πρωτόκολλο.

Συντάχθηκε στην Αθήνα, στις 11/5/22, εις διπλούν, στην ελληνική και στη γαλλική γλώσσα, και αμφότερα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά.

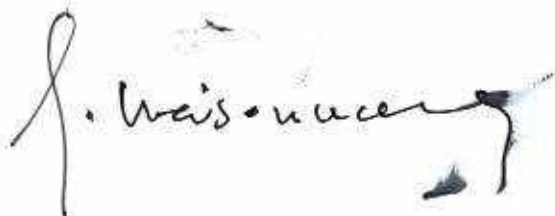
Για την Ελληνική Δημοκρατία

Για τη Γαλλική Δημοκρατία

Χρήστος ΣΤΑΪΚΟΥΡΑΣ

Υπουργός Οικονομικών

Patrick MAISONNAVE

Πρέσβης της Γαλλίας

CONVENTION

ENTRE

LA RÉPUBLIQUE HELLÉNIQUE

ET

LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

**POUR L'ÉLIMINATION DE LA DOUBLE IMPOSITION EN MATIÈRE
D'IMPÔTS SUR LE REVENU**

ET

**POUR LA PRÉVENTION DE L'ÉVASION ET DE LA FRAUDE
FISCALES**

La République hellénique

et

la République française,

SOUCIEUSES de promouvoir leurs relations économiques et d'améliorer leur coopération en matière fiscale,

ENTENDANT conclure une Convention pour l'élimination de la double imposition en matière d'impôts sur le revenu sans créer de possibilités de non-imposition ou d'imposition réduite par l'évasion ou la fraude fiscale (y compris par des mécanismes de chalandage fiscal destinés à obtenir les allègements prévus dans la présente Convention au bénéfice indirect de résidents d'États tiers),

SONT CONVENUES DES DISPOSITIONS SUIVANTES :

Chapitre I

CHAMP D'APPLICATION DE LA CONVENTION

ARTICLE 1

Personnes visées

La présente Convention s'applique aux personnes qui sont des résidents d'un État contractant ou des deux États contractants.

ARTICLE 2

Impôts visés

1. La présente Convention s'applique aux impôts sur le revenu perçus pour le compte d'un État contractant, de ses subdivisions politiques ou de ses collectivités locales ou territoriales, quel que soit le système de perception.

2. Sont considérés comme impôts sur le revenu les impôts perçus sur le revenu total ou sur des éléments du revenu, y compris les impôts sur les gains provenant de l'aliénation de biens mobiliers ou immobiliers, ainsi que les impôts sur les plus-values.

3. Les impôts actuels auxquels s'applique la Convention sont notamment :

a) en ce qui concerne la France :

- i) l'impôt sur le revenu ;
- ii) l'impôt sur les sociétés ;
- iii) les contributions sur l'impôt sur les sociétés ;
- iv) les contributions sociales généralisées et les contributions pour le remboursement de la dette sociale ;

y compris toutes retenues à la source et avances décomptées sur ces impôts ;

(ci-après dénommés « impôt français »)

b) en ce qui concerne la République hellénique :

- i) l'impôt sur le revenu des personnes physiques, y compris la contribution spéciale de solidarité ;
- ii) l'impôt sur le revenu des personnes morales ;

(ci-après dénommés « impôt hellénique »).

4. La Convention s'applique aussi aux impôts de nature identique ou analogue qui seraient établis après la date de signature de la Convention et qui s'ajouteraient aux impôts actuels ou qui les remplaceraient. Les autorités compétentes des États contractants se communiquent les modifications significatives apportées à leurs législations fiscales.

Chapitre II

DÉFINITIONS

ARTICLE 3

Définitions générales

1. Au sens de la présente Convention, à moins que le contexte n'exige une interprétation différente :

- a) les expressions « État contractant » et « autre État contractant » désignent, suivant les cas, la France ou la République hellénique ;
- b) le terme « France » désigne les départements européens de la République française et les collectivités territoriales d'outre-mer listées au Protocole, y compris la mer territoriale, et, au-delà de la mer territoriale, les espaces marins sur lesquels la République française exerce, en conformité avec le droit international, sa juridiction ou des droits souverains aux fins de l'exploration et de l'exploitation des ressources naturelles des fonds marins, de leur sous-sol et des eaux surjacentes ;
- c) le terme « République hellénique » désigne le territoire de la République hellénique, y compris la mer territoriale et l'espace national aérien, ainsi que les espaces maritimes, sur lesquels la République hellénique exerce ou exercera sa souveraineté, des droits souverains ou sa juridiction, en conformité avec le droit international ;
- d) le terme « personne » comprend les personnes physiques, les sociétés et tous autres groupements de personnes ;
- e) le terme « société » désigne toute personne morale ou toute entité qui est considérée comme une personne morale aux fins d'imposition ;
- f) le terme « entreprise » s'applique à l'exercice de toute activité ou affaire ;
- g) les expressions « entreprise d'un État contractant » et « entreprise de l'autre État contractant » désignent respectivement une entreprise exploitée par un résident d'un État contractant et une entreprise exploitée par un résident de l'autre État contractant ;
- h) l'expression « trafic international » désigne tout transport effectué par un navire ou un aéronef, sauf lorsque le navire ou l'aéronef n'est exploité qu'entre des points situés dans un État contractant ;
- i) l'expression « autorité compétente » désigne :
 - i) dans le cas de la France, le ministre des finances ou son représentant autorisé ;
 - ii) dans le cas de la République hellénique, le ministre des finances ou son représentant autorisé ;
- j) le terme « national », en ce qui concerne un État contractant, désigne :
 - i) toute personne physique qui possède la nationalité ou la citoyenneté de cet État contractant ; et

- ii) toute personne morale, société de personnes ou association constituée conformément à la législation en vigueur dans cet État contractant ;
- k) les termes « activité », par rapport à une entreprise, et « affaires » comprennent l'exercice de professions libérales ainsi que l'exercice d'autres activités de caractère indépendant.

2. Pour l'application de la Convention à un moment donné par un État contractant, tout terme ou expression qui n'y est pas défini a, sauf si le contexte exige une interprétation différente, le sens que lui attribue, à ce moment, le droit de cet État concernant les impôts auxquels s'applique la Convention, le sens attribué à ce terme ou expression par le droit fiscal de cet État prévalant sur le sens que lui attribuent les autres branches du droit de cet État.

ARTICLE 4

Résident

1. Au sens de la présente Convention, l'expression « résident d'un État contractant » désigne toute personne qui, en vertu de la législation de cet État, est assujettie à l'impôt dans cet État en raison de son domicile, de sa résidence, de son siège de direction ou de tout autre critère de nature analogue et s'applique aussi à cet État ainsi qu'à toutes ses subdivisions politiques ou ses collectivités locales ou territoriales et aux personnes morales de droit public de cet État, de ses subdivisions politiques ou de ses collectivités locales ou territoriales. Toutefois, cette expression ne comprend pas les personnes qui ne sont assujetties à l'impôt dans cet État que pour les revenus de sources situées dans cet État.

2. Lorsque, selon les dispositions du paragraphe 1, une personne physique est un résident des deux États contractants, sa situation est réglée de la manière suivante :

- a) cette personne est considérée comme un résident seulement de l'État où elle dispose d'un foyer d'habitation permanent ; si elle dispose d'un foyer d'habitation permanent dans les deux États, elle est considérée comme un résident seulement de l'État avec lequel ses liens personnels et économiques sont les plus étroits (centre des intérêts vitaux) ;
- b) si l'État où cette personne a le centre de ses intérêts vitaux ne peut pas être déterminé, ou si elle ne dispose d'un foyer d'habitation permanent dans aucun des États, elle est considérée comme un résident seulement de l'État où elle séjourne de façon habituelle ;
- c) si cette personne séjourne de façon habituelle dans les deux États ou si elle ne séjourne de façon habituelle dans aucun d'eux, elle est considérée comme un résident seulement de l'État dont elle possède la nationalité ;

d) si cette personne possède la nationalité des deux États ou si elle ne possède la nationalité d'aucun d'eux, les autorités compétentes des États contractants tranchent la question d'un commun accord.

3. Lorsque, selon les dispositions du paragraphe 1, une personne autre qu'une personne physique est un résident des deux États contractants, elle est considérée comme un résident seulement de l'État où son siège de direction effective est situé.

ARTICLE 5

Établissement stable

1. Au sens de la présente Convention, l'expression « établissement stable » désigne une installation fixe d'affaires par l'intermédiaire de laquelle une entreprise exerce tout ou partie de son activité.

2. L'expression « établissement stable » comprend notamment :

- a) un siège de direction,
- b) une succursale,
- c) un bureau,
- d) une usine,
- e) un atelier et
- f) une mine, un puits de pétrole ou de gaz, une carrière ou tout autre lieu d'extraction, d'exploration ou d'exploitation de ressources naturelles.

3. Un chantier de construction ou de montage ne constitue un établissement stable que si sa durée dépasse douze mois.

4. Nonobstant les dispositions précédentes du présent article, on considère qu'il n'y a pas « établissement stable » si :

- a) il est fait usage d'installations aux seules fins de stockage, d'exposition ou de livraison de marchandises appartenant à l'entreprise ;
- b) des marchandises appartenant à l'entreprise sont entreposées aux seules fins de stockage, d'exposition ou de livraison ;
- c) des marchandises appartenant à l'entreprise sont entreposées aux seules fins de transformation par une autre entreprise ;

- d) une installation fixe d'affaires est utilisée aux seules fins d'acheter des marchandises ou de réunir des informations pour l'entreprise ;
- e) une installation fixe d'affaires est utilisée aux seules fins d'exercer, pour l'entreprise, toute autre activité non énumérée aux sous-paragraphes a) à d), à condition que cette activité revête un caractère préparatoire ou auxiliaire ; ou
- f) une installation fixe d'affaires est utilisée aux seules fins de l'exercice cumulé d'activités mentionnées aux sous-paragraphes a) à e), à condition que l'activité d'ensemble de l'installation fixe d'affaires résultant de ce cumul revête un caractère préparatoire ou auxiliaire.

4.1. Le paragraphe 4 ne s'applique pas à une installation fixe d'affaires utilisée ou détenue par une entreprise si la même entreprise ou une entreprise étroitement liée exerce des activités d'entreprise dans la même installation ou dans une autre installation dans le même État contractant et

- a) cette installation ou cette autre installation constitue un établissement stable pour l'entreprise ou pour l'entreprise étroitement liée en vertu des dispositions du présent article, ou
- b) l'activité d'ensemble résultant du cumul des activités exercées par les deux entreprises dans la même installation, ou par la même entreprise ou des entreprises étroitement liées dans les deux installations, ne revêt pas un caractère préparatoire ou auxiliaire.

si les activités d'entreprise exercées par les deux entreprises dans la même installation, ou par la même entreprise ou des entreprises étroitement liées dans les deux installations, constituent des fonctions complémentaires qui s'inscrivent dans un ensemble cohérent d'activités d'entreprise.

5. Nonobstant les dispositions des paragraphes 1 et 2, mais sous réserve des dispositions du paragraphe 6, lorsqu'une personne agit dans un État contractant pour le compte d'une entreprise, et, ce faisant, conclut habituellement des contrats ou joue habituellement le rôle principal menant à la conclusion de contrats qui, de façon routinière, sont conclus sans modification importante par l'entreprise, et que ces contrats sont

- a) au nom de l'entreprise, ou
- b) pour le transfert de la propriété de biens, ou pour la concession du droit d'utiliser des biens, appartenant à cette entreprise ou que l'entreprise a le droit d'utiliser, ou
- c) pour la prestation de services par cette entreprise,

cette entreprise est considérée comme ayant un établissement stable dans cet État pour toutes les activités que cette personne exerce pour l'entreprise, à moins que les activités de cette

personne ne soient limitées à celles qui sont mentionnées au paragraphe 4 et qui, si elles étaient exercées par l'intermédiaire d'une installation fixe d'affaires (autre qu'une installation fixe d'affaires à laquelle le paragraphe 4.1 s'appliquerait), ne permettraient pas de considérer cette installation comme un établissement stable selon les dispositions de ce paragraphe.

6. Le paragraphe 5 ne s'applique pas lorsque la personne qui agit dans un État contractant pour le compte d'une entreprise de l'autre État contractant exerce dans le premier État une activité d'entreprise comme agent indépendant et agit pour l'entreprise dans le cadre ordinaire de cette activité. Toutefois, lorsqu'une personne agit exclusivement ou presque exclusivement pour le compte d'une ou de plusieurs entreprises auxquelles elle est étroitement liée, cette personne n'est pas considérée comme un agent indépendant au sens du présent paragraphe en ce qui concerne chacune de ces entreprises.

7. Le fait qu'une société qui est un résident d'un État contractant contrôle ou est contrôlée par une société qui est un résident de l'autre État contractant ou qui y exerce son activité (que ce soit par l'intermédiaire d'un établissement stable ou non) ne suffit pas, en lui-même, à faire de l'une quelconque de ces sociétés un établissement stable de l'autre.

8. Aux fins du présent article, une personne ou une entreprise est étroitement liée à une entreprise si, compte tenu de l'ensemble des faits et circonstances pertinents, l'une contrôle l'autre ou toutes deux sont sous le contrôle des mêmes personnes ou entreprises. Dans tous les cas, une personne ou une entreprise sera considérée comme étroitement liée à une entreprise si l'une détient directement ou indirectement plus de 50 pour cent des droits ou participations effectifs dans l'autre (ou, dans le cas d'une société, plus de 50 pour cent du total des droits de vote et de la valeur des actions de la société ou des droits ou participations effectifs dans les capitaux propres de la société), ou si une autre personne ou entreprise détient directement ou indirectement plus de 50 pour cent des droits ou participations effectifs (ou, dans le cas d'une société, plus de 50 pour cent du total des droits de vote et de la valeur des actions de la société ou des droits ou participations effectifs dans les capitaux propres de la société) dans la personne et l'entreprise ou dans les deux entreprises.

Chapitre III

IMPOSITION DES REVENUS

ARTICLE 6

Revenus immobiliers

1. Les revenus qu'un résident d'un État contractant tire de biens immobiliers (y compris les revenus des exploitations agricoles ou forestières) situés dans l'autre État contractant, sont imposables dans cet autre État.
2. L'expression « biens immobiliers » a le sens que lui attribue le droit de l'État contractant où les biens considérés sont situés. L'expression comprend en tous cas les accessoires, le cheptel et les équipements des exploitations agricoles et forestières, les droits auxquels s'appliquent les dispositions du droit privé concernant la propriété foncière, l'usufruit des biens immobiliers et les droits à des paiements variables ou fixes pour l'exploitation ou la concession de l'exploitation de gisements minéraux, sources et autres ressources naturelles ; les navires, bateaux et aéronefs ne sont pas considérés comme des biens immobiliers.
3. Les dispositions du paragraphe 1 s'appliquent aux revenus provenant de l'exploitation directe, de la location ou de l'affermage, ainsi que de toute autre forme d'exploitation des biens immobiliers.
4. Les dispositions des paragraphes 1 et 3 s'appliquent également aux revenus provenant des biens immobiliers d'une entreprise.

ARTICLE 7

Bénéfices des entreprises

1. Les bénéfices d'une entreprise d'un État contractant ne sont imposables que dans cet État, à moins que l'entreprise n'exerce son activité dans l'autre État contractant par l'intermédiaire d'un établissement stable qui y est situé. Si l'entreprise exerce son activité d'une telle façon, les bénéfices de l'entreprise sont imposables dans l'autre État mais uniquement dans la mesure où ils sont imputables à cet établissement stable.
2. Sous réserve des dispositions du paragraphe 3, lorsqu'une entreprise d'un État contractant exerce son activité dans l'autre État contractant par l'intermédiaire d'un établissement stable qui y est situé, il est imputé, dans chaque État contractant, à cet établissement stable les bénéfices qu'il aurait pu réaliser s'il avait constitué une entreprise distincte exerçant des activités identiques ou analogues dans des conditions identiques ou analogues et traitant en toute indépendance avec l'entreprise dont il constitue un établissement stable.
3. Pour déterminer les bénéfices d'un établissement stable, sont admises en déduction les dépenses exposées aux fins poursuivies par cet établissement stable, y compris les dépenses de direction et les frais généraux d'administration ainsi exposés, soit dans l'État où est situé cet établissement stable, soit ailleurs.

4. S'il est d'usage, dans un État contractant, de déterminer les bénéfices imputables à un établissement stable sur la base d'une répartition des bénéfices totaux de l'entreprise entre ses diverses parties, aucune disposition du paragraphe 2 n'empêche cet État contractant de déterminer les bénéfices imposables selon la répartition en usage ; la méthode de répartition adoptée doit cependant être telle que le résultat obtenu soit conforme aux principes contenus dans le présent article.

5. Aucun bénéfice n'est imputé à un établissement stable du fait qu'il a simplement acheté des marchandises pour l'entreprise.

6. Aux fins des paragraphes précédents, les bénéfices à imputer à l'établissement stable sont déterminés chaque année selon la même méthode, à moins qu'il n'existe des motifs valables et suffisants de procéder autrement.

7. Lorsque les bénéfices comprennent des éléments de revenu traités séparément dans d'autres articles de la présente Convention, les dispositions de ces articles ne sont pas affectées par les dispositions du présent article.

ARTICLE 8

Navigation maritime et aérienne internationale

1. Les bénéfices provenant de l'exploitation de navires en trafic international ne sont imposables que dans l'État contractant où les navires sont immatriculés ou qui délivre les papiers de bord.

2. Les bénéfices provenant de l'exploitation d'aéronefs en trafic international ne sont imposables que dans l'État contractant où le siège de direction effective de l'entreprise est situé.

3. Les dispositions des paragraphes 1 et 2 s'appliquent aussi aux bénéfices provenant de la participation à un groupe (« pool »), une exploitation en commun ou un organisme international d'exploitation.

ARTICLE 9

Entreprises associées

1. Lorsque :

- a) une entreprise d'un État contractant participe directement ou indirectement à la direction, au contrôle ou au capital d'une entreprise de l'autre État contractant, ou que
- b) les mêmes personnes participent directement ou indirectement à la direction, au contrôle ou au capital d'une entreprise d'un État contractant et d'une entreprise de l'autre État contractant,

et que, dans l'un et l'autre cas, les deux entreprises sont, dans leurs relations commerciales ou financières, liées par des conditions convenues ou imposées, qui diffèrent de celles qui seraient convenues entre des entreprises indépendantes, les bénéfices qui, sans ces conditions, auraient été réalisés par l'une des entreprises mais n'ont pu l'être en fait à cause de ces conditions, peuvent être inclus dans les bénéfices de cette entreprise et imposés en conséquence.

2. Lorsqu'un État contractant inclut dans les bénéfices d'une entreprise de cet État - et impose en conséquence - des bénéfices sur lesquels une entreprise de l'autre État contractant a été imposée dans cet autre État, et que les bénéfices ainsi inclus sont des bénéfices qui auraient été réalisés par l'entreprise du premier État si les conditions convenues entre les deux entreprises avaient été celles qui auraient été convenues entre des entreprises indépendantes, l'autre État procède à un ajustement approprié du montant de l'impôt qui y a été perçu sur ces bénéfices. Pour déterminer cet ajustement, il est tenu compte des autres dispositions de la présente Convention et, si c'est nécessaire, les autorités compétentes des États contractants se consultent.

ARTICLE 10

Dividendes

1. Les dividendes payés par une société qui est un résident d'un État contractant à un résident de l'autre État contractant sont imposables dans cet autre État.
2. Toutefois, les dividendes payés par une société qui est un résident d'un État contractant sont aussi imposables dans cet État selon la législation de cet État, mais si le bénéficiaire effectif des dividendes est un résident de l'autre État contractant, l'impôt ainsi établi :
 - a) est nul si le bénéficiaire effectif des dividendes est une société qui est un résident de l'autre État contractant et qui détient directement au moins 5 pour cent du capital de la société qui paie les dividendes tout au long d'une période de 24 mois incluant le jour du paiement des dividendes (il n'est pas tenu compte, aux fins du calcul de cette période, des changements de détention qui résulteraient directement

d'une réorganisation, telle qu'une fusion ou une scission de société, de la société qui détient les actions ou qui paie les dividendes) :

- b) ne peut excéder 15 pour cent du montant brut des dividendes, dans tous les autres cas.

Le présent paragraphe n'affecte pas l'imposition de la société au titre des bénéfices qui servent au paiement des dividendes.

3. Le terme « dividendes » employé dans le présent article désigne les revenus provenant d'actions, actions ou bons de jouissance, parts de mine, parts de fondateur ou autres parts bénéficiaires à l'exception des créances, ainsi que les revenus soumis au régime des distributions par la législation fiscale de l'État contractant dont la société distributrice est un résident.

4. Les dispositions des paragraphes 1 et 2 ne s'appliquent pas lorsque le bénéficiaire effectif des dividendes, résident d'un État contractant, exerce dans l'autre État contractant dont la société qui paie les dividendes est un résident, une activité d'entreprise par l'intermédiaire d'un établissement stable qui y est situé, et que la participation génératrice des dividendes s'y rattache effectivement. Dans ce cas, les dispositions de l'article 7 sont applicables.

5. Lorsqu'une société qui est un résident d'un État contractant tire des bénéfices ou des revenus de l'autre État contractant, cet autre État ne peut percevoir aucun impôt sur les dividendes payés par la société, sauf dans la mesure où ces dividendes sont payés à un résident de cet autre État ou dans la mesure où la participation génératrice des dividendes se rattache effectivement à un établissement stable situé dans cet autre État, ni prélever aucun impôt, au titre de l'imposition des bénéfices non distribués, sur les bénéfices non distribués de la société, même si les dividendes payés ou les bénéfices non distribués consistent en tout ou en partie en bénéfices ou revenus provenant de cet autre État.

ARTICLE 11

Intérêts

1. Les intérêts provenant d'un État contractant et payés à un résident de l'autre État contractant sont imposables dans cet autre État.

2. Toutefois, les intérêts provenant d'un État contractant sont aussi imposables dans cet État selon la législation de cet État, mais si le bénéficiaire effectif des intérêts est un résident de l'autre État contractant, l'impôt ainsi établi ne peut excéder 5 pour cent du montant brut des intérêts.

3. Nonobstant les dispositions du paragraphe 2, les intérêts mentionnés au paragraphe 1 ne sont imposables que dans l'État contractant dont la personne qui reçoit les intérêts est un résident, si cette personne en est le bénéficiaire effectif et si l'une des conditions suivantes est remplie :

- a) cette personne est l'un des États contractants, l'une de ses collectivités locales ou territoriales ou l'une de leurs personnes morales de droit public, la banque centrale de cet État ; ou ces intérêts sont payés par l'un de ces États, l'une de ses collectivités locales ou territoriales ou l'une de leurs personnes morales de droit public ;
- b) ces intérêts sont payés au titre de créances ou prêts garantis ou assurés ou aidés par un État contractant ou par une autre personne agissant pour le compte d'un État contractant ;
- c) ces intérêts sont payés à raison de la vente à crédit d'un équipement industriel, commercial ou scientifique ou à raison de la vente à crédit de biens ou marchandises par une entreprise à une autre entreprise ;
- d) ces intérêts sont payés au titre d'un prêt de toute nature accordé par un établissement de crédit.

4. Le terme « intérêts » employé dans le présent article désigne les revenus des créances de toute nature, assorties ou non de garanties hypothécaires ou d'une clause de participation aux bénéfices du débiteur, et notamment les revenus des fonds publics et des obligations d'emprunts, y compris les primes et lots attachés à ces titres. Les pénalisations pour paiement tardif ne sont pas considérées comme des intérêts au sens du présent article.

5. Les dispositions des paragraphes 1 et 2 ne s'appliquent pas lorsque le bénéficiaire effectif des intérêts, résident d'un État contractant, exerce dans l'autre État contractant d'où proviennent les intérêts, une activité d'entreprise par l'intermédiaire d'un établissement stable qui y est situé, et que la créance génératrice des intérêts s'y rattache effectivement. Dans ce cas, les dispositions de l'article 7 sont applicables.

6. Les intérêts sont considérés comme provenant d'un État contractant lorsque le débiteur est un résident de cet État. Toutefois, lorsque le débiteur des intérêts, qu'il soit ou non un résident d'un État contractant, a dans un État contractant un établissement stable pour lequel la dette donnant lieu au paiement des intérêts a été contractée et qui supporte la charge de ces intérêts, ceux-ci sont considérés comme provenant de l'État où l'établissement stable est situé.

7. Lorsque, en raison de relations spéciales existant entre le débiteur et le bénéficiaire effectif ou que l'un et l'autre entretiennent avec de tierces personnes, le montant des intérêts, compte

tenu de la créance pour laquelle ils sont payés, excède celui dont seraient convenus le débiteur et le bénéficiaire effectif en l'absence de pareilles relations, les dispositions du présent article ne s'appliquent qu'à ce dernier montant. Dans ce cas, la partie excédentaire des paiements reste imposable selon la législation de chaque État contractant et compte tenu des autres dispositions de la présente Convention.

ARTICLE 12

Redevances

1. Les redevances provenant d'un État contractant et dont le bénéficiaire effectif est un résident de l'autre État contractant sont imposables dans cet autre État.
2. Toutefois, ces redevances sont aussi imposables dans l'État contractant d'où elles proviennent et selon la législation de cet État, mais si le bénéficiaire effectif des redevances est un résident de l'autre État contractant, l'impôt ainsi établi ne peut excéder 5 pour cent du montant brut des redevances.
3. Le terme « redevances » employé dans le présent article désigne les rémunérations de toute nature payées pour l'usage ou la concession de l'usage d'un droit d'auteur sur une œuvre littéraire, artistique ou scientifique, d'un brevet, d'une marque de fabrique ou de commerce, d'un dessin ou d'un modèle, d'un plan, d'une formule ou d'un procédé secrets et pour des informations ayant trait à une expérience acquise dans le domaine industriel, commercial ou scientifique.
4. Les dispositions des paragraphes 1 et 2 ne s'appliquent pas lorsque le bénéficiaire effectif des redevances, résident d'un État contractant, exerce dans l'autre État contractant d'où proviennent les redevances une activité d'entreprise par l'intermédiaire d'un établissement stable qui y est situé et que le droit ou le bien générateur des redevances s'y rattache effectivement. Dans ce cas, les dispositions de l'article 7 sont applicables.
5. Les redevances sont considérées comme provenant d'un État contractant lorsque le débiteur est cet État lui-même, une subdivision politique, une collectivité locale ou territoriale ou un résident de cet État. Toutefois, lorsque le débiteur des redevances, qu'il soit ou non un résident d'un État contractant, a dans un État contractant un établissement stable pour lequel l'engagement donnant lieu au paiement des redevances a été contracté et qui supporte la charge de ces redevances, celles-ci sont considérées comme provenant de l'État où l'établissement stable est situé.
6. Lorsque, en raison de relations spéciales existant entre le débiteur et le bénéficiaire effectif ou que l'un et l'autre entretiennent avec de tierces personnes, le montant des redevances, compte tenu de la prestation pour laquelle elles sont payées, excède celui dont seraient

convenus le débiteur et le bénéficiaire effectif en l'absence de pareilles relations, les dispositions du présent article ne s'appliquent qu'à ce dernier montant. Dans ce cas, la partie excédentaire des paiements reste imposable selon la législation de chaque État contractant et compte tenu des autres dispositions de la présente Convention.

7. Ne sont pas traités comme des redevances :

- a) les paiements variables ou fixes pour l'exploitation de gisements minéraux, sources et autres richesses du sol. Pour ces revenus, l'article 6 concernant l'imposition des revenus provenant de biens immobiliers est applicable ;
- b) les paiements pour l'usage ou la concession de l'usage de films cinématographiques. Pour ces revenus, l'article 7 concernant l'imposition des bénéfices est applicable.

ARTICLE 13

Gains en capital

1. Les gains qu'un résident d'un État contractant tire de l'aliénation de biens immobiliers visés à l'article 6, et situés dans l'autre État contractant, sont imposables dans cet autre État.
2. Les gains provenant de l'aliénation de biens mobiliers qui font partie de l'actif d'un établissement stable qu'une entreprise d'un État contractant a dans l'autre État contractant, y compris de tels gains provenant de l'aliénation de cet établissement stable (seul ou avec l'ensemble de l'entreprise), sont imposables dans cet autre État.
3. Les gains provenant de l'aliénation de biens qui font partie de l'actif d'une entreprise et qui sont des navires ou des aéronefs exploités par cette entreprise en trafic international ou des biens mobiliers affectés à l'exploitation de ces navires ou aéronefs, ne sont imposables que dans l'État contractant où les bénéfices de ces navires ou aéronefs sont imposables conformément aux dispositions de l'article 8.
4. Les gains qu'un résident d'un État contractant tire de l'aliénation d'actions, droits ou participations similaires, tels que des droits ou participations dans une société de personnes ou une fiducie (ou un trust), sont imposables dans l'autre État contractant si, à tout moment au cours des 365 jours qui précèdent l'aliénation, ces actions, droits ou participations similaires tirent directement ou indirectement plus de 50 pour cent de leur valeur de biens immobiliers, tels que définis à l'article 6, situés dans cet autre État. Pour l'application de cette disposition, ne sont pas pris en considération les biens immobiliers affectés par une telle société, fiducie (ou trust) ou entité à sa propre activité d'entreprise.

5. Les gains provenant de l'aliénation de tous biens autres que ceux visés aux paragraphes 1, 2, 3 et 4 ne sont imposables que dans l'État contractant dont le cédant est un résident.

ARTICLE 14

Revenus d'emploi

1. Sous réserve des dispositions des articles 15, 17 et 18, les salaires, traitements et autres rémunérations similaires qu'un résident d'un État contractant reçoit au titre d'un emploi salarié ne sont imposables que dans cet État, à moins que l'emploi ne soit exercé dans l'autre État contractant. Si l'emploi y est exercé, les rémunérations reçues à ce titre sont imposables dans cet autre État.

2. Nonobstant les dispositions du paragraphe 1, les rémunérations qu'un résident d'un État contractant reçoit au titre d'un emploi salarié exercé dans l'autre État contractant ne sont imposables que dans le premier État si :

- a) le bénéficiaire séjourne dans l'autre État pendant une période ou des périodes n'excédant pas au total 183 jours durant toute période de douze mois commençant ou se terminant durant l'année fiscale considérée, et
- b) les rémunérations sont payées par un employeur, ou pour le compte d'un employeur, qui n'est pas un résident de l'autre État, et
- c) la charge des rémunérations n'est pas supportée par un établissement stable que l'employeur a dans l'autre État.

3. Nonobstant les dispositions précédentes du présent article, les rémunérations reçues par un résident d'un État contractant au titre d'un emploi salarié, en tant que membre de l'équipage régulier d'un navire ou aéronef, exercé à bord d'un navire ou d'un aéronef exploité en trafic international, sont imposables dans l'État contractant où les bénéfices provenant de l'exploitation du navire ou de l'aéronef sont imposables conformément aux dispositions de l'article 8.

ARTICLE 15

Administrateurs de sociétés

Les tantièmes, jetons de présence et autres rétributions similaires qu'un résident d'un État contractant reçoit en sa qualité de membre du conseil d'administration ou de surveillance d'une société qui est un résident de l'autre État contractant ou de gérant d'une société à

responsabilité limitée ou d'une société de personnes de l'autre État contractant sont imposables dans cet autre État.

ARTICLE 16

Artistes, sportifs et mannequins

1. Nonobstant les dispositions de l'article 14, les revenus qu'un résident d'un État contractant tire de ses activités personnelles exercées dans l'autre État contractant en tant qu'artiste du spectacle, tel qu'un artiste de théâtre, de cinéma, de la radio ou de la télévision, ou qu'un musicien, ou en tant que sportif ou mannequin, sont imposables dans cet autre État.

Nonobstant les dispositions des articles 14 et 20, lorsqu'un artiste, un sportif ou un mannequin, résident d'un État, tire de l'autre État des revenus correspondant à des prestations non indépendantes de sa notoriété professionnelle, ces revenus sont imposables dans cet autre État contractant.

2. Lorsque les revenus des activités ou correspondant à des prestations visées au paragraphe 1 sont attribués non pas à l'artiste, au sportif ou au mannequin lui-même mais à une autre personne, résident ou non d'un État contractant, ces revenus sont imposables, nonobstant les dispositions des articles 14 et 20, dans l'État contractant où les activités ou prestations de l'artiste, du sportif ou du mannequin sont exercées, fournies ou utilisées.

3. Nonobstant les dispositions des paragraphes 1 et 2, les revenus qu'un résident d'un État contractant, artiste, sportif ou mannequin, tire d'activités ou de prestations exercées, fournies ou utilisées dans l'autre État contractant ne sont imposables que dans le premier État lorsque ces activités ou prestations dans l'autre État sont financées principalement par des fonds publics du premier État, de ses subdivisions politiques, de ses collectivités locales ou territoriales, ou de leurs personnes morales de droit public, y compris dans les cas où ces revenus sont attribués non pas à l'artiste, au sportif ou au mannequin lui-même mais à une autre personne, qu'elle soit ou non un résident d'un État contractant.

ARTICLE 17

Pensions

Sous réserve des dispositions du paragraphe 2 de l'article 18, les pensions et autres rémunérations similaires, payées à un résident d'un État contractant au titre d'un emploi antérieur, ne sont imposables que dans cet État.

ARTICLE 18

Fonctions publiques

1.
 - a) Les salaires, traitements et autres rémunérations similaires payés par un État contractant ou l'une de ses subdivisions politiques ou collectivités locales ou territoriales ou par une de leurs personnes morales de droit public à une personne physique au titre de services rendus à cet État ou subdivision ou collectivité locale ou territoriale ou personne morale ne sont imposables que dans cet État.
 - b) Toutefois, ces salaires, traitements et autres rémunérations similaires ne sont imposables que dans l'autre État contractant si les services sont rendus dans cet État et si la personne physique est un résident de cet État et en possède la nationalité sans posséder en même temps la nationalité du premier État.
2.
 - a) Nonobstant les dispositions du paragraphe 1, les pensions et autres rémunérations similaires payées par un État contractant ou l'une de ses subdivisions politiques ou collectivités locales ou territoriales ou par une de leurs personnes morales de droit public, soit directement soit par prélèvement sur des fonds qu'ils ont constitués, à une personne physique au titre de services rendus à cet État, subdivision, collectivité ou personne morale ne sont imposables que dans cet État.
 - b) Toutefois, ces pensions et autres rémunérations similaires ne sont imposables que dans l'autre État contractant si la personne physique est un résident de cet État et en possède la nationalité sans posséder en même temps la nationalité du premier État.
3. Les dispositions des articles 14, 15, 16 et 17 s'appliquent aux salaires, traitements, pensions, et autres rémunérations similaires payés au titre de services rendus dans le cadre d'une activité d'entreprise exercée par un État contractant ou l'une de ses subdivisions politiques ou collectivités locales ou territoriales ou par une de leurs personnes morales de droit public.

ARTICLE 19

Professeurs, enseignants, étudiants, apprentis et stagiaires

1. Sous réserve des dispositions de l'article 18, et nonobstant les dispositions des paragraphes 1 et 2 de l'article 14, les rémunérations qu'un professeur, un enseignant ou un chercheur qui est, ou qui était immédiatement avant de se rendre dans un État contractant, un résident de l'autre État contractant, et qui séjourne dans le premier État aux seules fins d'y enseigner ou de s'y livrer à la recherche, reçoit au titre de ces activités, ne sont imposables que dans l'autre État. Cette disposition s'applique pour une période n'excédant pas 24 mois à

compter de la date de la première arrivée du professeur, de l'enseignant ou du chercheur dans le premier État aux fins d'y enseigner ou de s'y livrer à la recherche. Toutefois, lorsque la recherche n'est pas entreprise dans l'intérêt général mais principalement au bénéfice d'une ou plusieurs personnes déterminées, les dispositions des paragraphes 1 et 2 de l'article 14 s'appliquent.

2. Les sommes qu'un étudiant, un apprenti ou un stagiaire qui est, ou qui était immédiatement avant de se rendre dans un État contractant, un résident de l'autre État contractant et qui séjourne dans le premier État à seule fin d'y poursuivre ses études ou sa formation, reçoit pour couvrir ses frais d'entretien, d'études ou de formation ne sont pas imposables dans cet État, à condition qu'elles proviennent de sources situées en dehors de cet État.

ARTICLE 20

Autres revenus

1. Les éléments du revenu d'un résident d'un État contractant, d'où qu'ils proviennent, qui ne sont pas traités dans les articles précédents de la présente Convention ne sont imposables que dans cet État.

2. Les dispositions du paragraphe 1 ne s'appliquent pas aux revenus autres que les revenus provenant de biens immobiliers tels qu'ils sont définis au paragraphe 2 de l'article 6, lorsque le bénéficiaire de tels revenus, résident d'un État contractant, exerce dans l'autre État contractant une activité d'entreprise par l'intermédiaire d'un établissement stable qui y est situé et que le droit ou le bien générateur des revenus s'y rattache effectivement. Dans ce cas, les dispositions de l'article 7 sont applicables.

3. Lorsque, en raison de relations spéciales existant entre la personne visée au paragraphe 1 et une autre personne, ou que l'une et l'autre entretiennent avec de tierces personnes, le montant du revenu visé au même paragraphe excède le montant éventuel dont elles seraient convenues en l'absence de pareilles relations, les dispositions du présent article ne s'appliquent qu'à ce dernier montant. Dans ce cas, la partie excédentaire du revenu reste imposable selon la législation de chaque État contractant et compte tenu des autres dispositions applicables de la présente convention.

Chapitre IV

MÉTHODES POUR ÉLIMINER LES DOUBLES IMPOSITIONS

ARTICLE 21

Élimination des doubles impositions

1. En ce qui concerne la France, les doubles impositions sont éliminées de la manière suivante :

a) Nonobstant toute autre disposition de la présente Convention, les revenus qui sont imposables ou ne sont imposables qu'en République hellénique conformément aux dispositions de la Convention sont pris en compte pour le calcul de l'impôt français lorsqu'ils ne sont pas exemptés de l'impôt sur les sociétés en application de la législation interne française. Dans ce cas, l'impôt grec n'est pas déductible de ces revenus, mais le résident de France a droit, sous réserve des conditions et limites prévues aux i) et ii), à un crédit d'impôt imputable sur l'impôt français. Ce crédit d'impôt est égal :

- i) pour les revenus non mentionnés au (ii), au montant de l'impôt français correspondant à ces revenus à condition que le bénéficiaire résident de France soit soumis à l'impôt grec à raison de ces revenus ;
- ii) pour les revenus soumis à l'impôt sur les sociétés visés à l'article 7 et au paragraphe 2 de l'article 13 et pour les revenus visés à l'article 10, à l'article 11, à l'article 12, aux paragraphes 1 et 4 de l'article 13, au paragraphe 3 de l'article 14, à l'article 15 et aux paragraphes 1 et 2 de l'article 16, au montant de l'impôt payé en Grèce conformément aux dispositions de ces articles ; toutefois, ce crédit ne peut excéder le montant de l'impôt français correspondant à ces revenus.

b) i) Il est entendu que l'expression « montant de l'impôt français correspondant à ces revenus » employée au a) désigne :

- lorsque l'impôt dû à raison de ces revenus est calculé par application d'un taux proportionnel, le produit du montant des revenus nets considérés par le taux qui leur est effectivement appliqué ;
- lorsque l'impôt dû à raison de ces revenus est calculé par application d'un barème progressif, le produit du montant des revenus nets considérés par le taux résultant du rapport entre l'impôt effectivement dû à raison du revenu net global imposable selon la législation française et le montant de ce revenu net global.

ii) Il est entendu que l'expression « montant de l'impôt payé en Grèce » employée au a) désigne le montant de l'impôt grec effectivement supporté à titre définitif à raison des éléments de revenu considérés, conformément aux dispositions de la Convention, par le résident de France qui est imposé sur ces éléments de revenu selon la législation française.

2. En ce qui concerne la République hellénique, les doubles impositions sont éliminées de la manière suivante :

- a) Lorsqu'un résident de la République hellénique reçoit des revenus qui sont imposables en France conformément aux dispositions de la présente Convention, la République hellénique accorde sur l'impôt qu'elle perçoit sur les revenus de ce résident, une déduction d'un montant égal à l'impôt sur le revenu payé en France ;

Cette déduction ne peut toutefois excéder la fraction de l'impôt sur le revenu, calculé avant déduction, correspondant aux revenus imposables en France.

- b) Lorsque, conformément à une disposition quelconque de la Convention, les revenus qu'un résident de la République hellénique reçoit sont exempts d'impôt dans cet État, celui-ci peut néanmoins, pour calculer le montant de l'impôt sur le reste des revenus de ce résident, tenir compte des revenus exemptés.

Chapitre V

DISPOSITIONS SPÉCIALES

ARTICLE 22

Non-discrimination

1. Les personnes physiques possédant la nationalité d'un État contractant ne sont soumises dans l'autre État contractant à aucune imposition ou obligation y relative, qui est autre ou plus lourde que celles auxquelles sont ou pourront être assujetties les personnes physiques possédant la nationalité de cet autre État qui se trouvent dans la même situation, notamment au regard de la résidence.

2. Les apatrides qui sont des résidents d'un État contractant ne sont soumis dans l'un ou l'autre État contractant à aucune imposition ou obligation y relative, qui est autre ou plus lourde que celles auxquelles sont ou pourront être assujettis les nationaux de l'État concerné qui se trouvent dans la même situation, notamment au regard de la résidence.

3. L'imposition d'un établissement stable qu'une entreprise d'un État contractant a dans l'autre État contractant n'est pas établie dans cet autre État d'une façon moins favorable que

l'imposition des entreprises de cet autre État qui exercent la même activité. La présente disposition ne peut être interprétée comme obligeant un État contractant à accorder aux résidents de l'autre État contractant les déductions personnelles, abattements et réductions d'impôt en fonction de la situation ou des charges de famille qu'il accorde à ses propres résidents.

4. À moins que les dispositions du paragraphe 1 de l'article 9, du paragraphe 7 de l'article 11 ou du paragraphe 6 de l'article 12 ne soient applicables, les intérêts, redevances et autres dépenses payés par une entreprise d'un État contractant à un résident de l'autre État contractant sont déductibles, pour la détermination des bénéfices imposables de cette entreprise, dans les mêmes conditions que s'ils avaient été payés à un résident du premier État.

5. Les entreprises d'un État contractant, dont le capital est en totalité ou en partie, directement ou indirectement, détenu ou contrôlé par un ou plusieurs résidents de l'autre État contractant, ne sont soumises dans le premier État à aucune imposition ou obligation y relative, qui est autre ou plus lourde que celles auxquelles sont ou pourront être assujetties les autres entreprises similaires du premier État.

6. Aucune disposition du présent article ne peut être considérée comme obligeant l'un des États contractants à accorder aux personnes physiques qui ne sont pas résidentes de cet État les déductions personnelles, les abattements et les réductions qui sont accordés, pour l'application de l'impôt, aux personnes physiques résidentes.

7. Si un traité ou un accord bilatéral auquel les États contractants sont parties, autre que la présente Convention, comporte une clause de non-discrimination ou une clause de la nation la plus favorisée, il est entendu que de telles clauses ne sont pas applicables en matière fiscale.

8. Les dispositions du présent article s'appliquent, nonobstant les dispositions de l'article 2, aux impôts de toute nature ou dénomination.

ARTICLE 23

Procédure amiable

1. Lorsqu'une personne estime que les mesures prises par un État contractant ou par les deux États contractants entraînent ou entraîneront pour elle une imposition non conforme aux dispositions de la présente Convention, elle peut, indépendamment des recours prévus par le droit interne de ces États, soumettre son cas à l'autorité compétente de l'un ou l'autre État contractant. Le cas doit être soumis dans les trois ans qui suivent la première notification de la mesure qui entraîne une imposition non conforme aux dispositions de la Convention.

2. L'autorité compétente s'efforce, si la réclamation lui paraît fondée et si elle n'est pas elle-même en mesure d'y apporter une solution satisfaisante, de résoudre le cas par voie d'accord amiable avec l'autorité compétente de l'autre État contractant, en vue d'éviter une imposition non conforme à la Convention. L'accord est appliqué quels que soient les délais prévus par le droit interne des États contractants.

3. Les autorités compétentes des États contractants s'efforcent, par voie d'accord amiable, de résoudre les difficultés ou de dissiper les doutes auxquels peuvent donner lieu l'interprétation ou l'application de la Convention. Elles peuvent aussi se concerter en vue d'éliminer la double imposition dans les cas non prévus par la Convention.

4. Les autorités compétentes des États contractants peuvent communiquer directement entre elles, y compris au sein d'une commission mixte composée de ces autorités ou de leurs représentants, en vue de parvenir à un accord comme il est indiqué aux paragraphes précédents.

5. Lorsque,

- a) en vertu du paragraphe 1, une personne a soumis un cas à l'autorité compétente d'un État contractant en se fondant sur le fait que les mesures prises par un État contractant ou par les deux États contractants ont entraîné pour cette personne une imposition non conforme aux dispositions de cette Convention, et que
- b) les autorités compétentes ne parviennent pas à un accord permettant de résoudre ce cas en vertu du paragraphe 2 dans un délai de trois ans à compter de la date à laquelle toutes les informations demandées par les autorités compétentes pour pouvoir traiter le cas ont été communiquées aux deux autorités compétentes,

les questions non résolues soulevées par ce cas doivent être soumises à arbitrage si la personne en fait la demande par écrit. Ces questions non résolues ne doivent toutefois pas être soumises à arbitrage si une décision sur ces questions a déjà été rendue par un tribunal judiciaire ou administratif de l'un des États. À moins que, dans une période de 60 jours à compter de la date à laquelle la décision finale a été notifiée, une personne directement concernée par le cas n'accepte pas l'accord amiable par lequel la décision d'arbitrage est appliquée, cette décision lie les deux États contractants et doit être appliquée quels que soient les délais prévus par le droit interne de ces États. Les autorités compétentes des États contractants règlent par accord amiable les modalités d'application de ce paragraphe.

ARTICLE 24

Échange de renseignements

1. Les autorités compétentes des États contractants échangent les renseignements vraisemblablement pertinents pour appliquer les dispositions de la présente Convention ou pour l'administration ou l'application de la législation interne relative aux impôts de toute nature ou dénomination perçus pour le compte des États contractants, de leurs subdivisions politiques ou de leurs collectivités locales ou territoriales dans la mesure où l'imposition qu'elle prévoit n'est pas contraire à la Convention. L'échange de renseignements n'est pas restreint par les articles 1 et 2.

2. Les renseignements reçus en vertu du paragraphe 1 par un État contractant sont tenus secrets de la même manière que les renseignements obtenus en application de la législation interne de cet État et ne sont communiqués qu'aux personnes ou autorités (y compris les tribunaux et organes administratifs) concernées par l'établissement ou le recouvrement des impôts mentionnés au paragraphe 1, par les procédures ou poursuites concernant ces impôts, par les décisions sur les recours relatifs à ces impôts, ou par le contrôle de ce qui précède. Ces personnes ou autorités n'utilisent ces renseignements qu'à ces fins. Elles peuvent révéler ces renseignements au cours d'audiences publiques de tribunaux ou dans des jugements. Nonobstant ce qui précède, les renseignements reçus par un État contractant peuvent être utilisés à d'autres fins si la législation des deux États l'autorise et si l'autorité compétente de l'État qui fournit ces renseignements autorise cette utilisation.

3. Les dispositions des paragraphes 1 et 2 ne peuvent en aucun cas être interprétées comme imposant à un État contractant l'obligation :

- a) de prendre des mesures administratives dérogeant à sa législation et à sa pratique administrative ou à celles de l'autre État contractant ;
- b) de fournir des renseignements qui ne pourraient être obtenus sur la base de sa législation ou dans le cadre de sa pratique administrative normale ou de celles de l'autre État contractant ;
- c) de fournir des renseignements qui révéleraient un secret commercial, industriel, professionnel ou un procédé commercial ou des renseignements dont la communication serait contraire à l'ordre public.

4. Si des renseignements sont demandés par un État contractant conformément à cet article, l'autre État contractant utilise les pouvoirs dont il dispose pour obtenir les renseignements demandés, même s'il n'en a pas besoin à ses propres fins fiscales. L'obligation qui figure dans la phrase précédente est soumise aux limitations prévues au paragraphe 3 sauf si ces limitations sont susceptibles d'empêcher un État contractant de communiquer des renseignements uniquement parce que ceux-ci ne présentent pas d'intérêt pour lui dans le cadre national.

5. En aucun cas les dispositions du paragraphe 3 ne peuvent être interprétées comme permettant à un État contractant de refuser de communiquer des renseignements uniquement

parce que ceux-ci sont détenus par une banque, un autre établissement financier, un mandataire ou une personne agissant en tant qu'agent ou fiduciaire ou parce que ces renseignements se rattachent aux droits de propriété d'une personne.

ARTICLE 25

Assistance en matière de recouvrement des impôts

1. Les États contractants se prêtent mutuellement assistance pour le recouvrement de leurs créances fiscales. Cette assistance n'est pas limitée par les articles 1 et 2. Les autorités compétentes des États peuvent régler d'un commun accord les modalités d'application du présent article.

2. Le terme « créance fiscale » tel qu'il est utilisé dans cet article désigne une somme due au titre d'impôts de toute nature ou dénomination perçus pour le compte des États contractants, de leurs subdivisions politiques ou collectivités locales ou territoriales, dans la mesure où l'imposition correspondante n'est pas contraire à cette Convention ou à tout autre instrument auquel ces États contractants sont parties, ainsi que les intérêts, pénalités administratives et coûts de recouvrement ou de conservation afférents à ces impôts et toutes autres pénalités afférentes aux impôts ou abus de la législation fiscale.

3. Lorsqu'une créance fiscale d'un État contractant est recouvrable en vertu des lois de cet État et est due par une personne qui, à cette date, ne peut, en vertu de ces lois, empêcher son recouvrement, cette créance fiscale est, à la demande des autorités compétentes de cet État, acceptée en vue de son recouvrement par les autorités compétentes de l'autre État contractant. Cette créance fiscale est recouvrée par cet autre État conformément aux dispositions de sa législation applicable en matière de recouvrement de ses propres impôts comme si la créance en question était une créance fiscale de cet autre État.

4. Lorsqu'une créance fiscale d'un État contractant est une créance à l'égard de laquelle cet État peut, en vertu de sa législation, prendre des mesures conservatoires pour assurer son recouvrement, cette créance doit, à la demande des autorités compétentes de cet État, être acceptée aux fins de l'adoption de mesures conservatoires par les autorités compétentes de l'autre État contractant. Cet autre État doit prendre des mesures conservatoires à l'égard de cette créance fiscale conformément aux dispositions de sa législation comme s'il s'agissait d'une créance fiscale de cet autre État même si, au moment où ces mesures sont appliquées, la créance fiscale n'est pas recouvrable dans le premier État ou est due par une personne qui a le droit d'empêcher son recouvrement.

5. Nonobstant les dispositions des paragraphes 3 et 4, les délais de prescription et la priorité applicables, en vertu de la législation d'un État contractant, à une créance fiscale en raison de sa nature en tant que telle ne s'appliquent pas à une créance fiscale acceptée par cet État aux

fins du paragraphe 3 ou 4. En outre, une créance fiscale acceptée par un État contractant aux fins du paragraphe 3 ou 4 ne peut se voir appliquer aucune priorité dans cet État en vertu de la législation de l'autre État contractant.

6. Les procédures concernant l'existence, la validité ou le montant d'une créance fiscale d'un État contractant ne sont pas soumises aux tribunaux ou organes administratifs de l'autre État contractant.

7. Lorsqu'à tout moment après qu'une demande a été formulée par un État contractant en vertu du paragraphe 3 ou 4 et avant que l'autre État ait recouvré et transmis le montant de la créance fiscale en question au premier État, cette créance fiscale cesse d'être :

- a) dans le cas d'une demande présentée en vertu du paragraphe 3, une créance fiscale du premier État qui est recouvrable en vertu des lois de cet État et est due par une personne qui, à ce moment, ne peut, en vertu des lois de cet État, empêcher son recouvrement, ou
- b) dans le cas d'une demande présentée en vertu du paragraphe 4, une créance fiscale du premier État à l'égard de laquelle cet État peut, en vertu de sa législation, prendre des mesures conservatoires pour assurer son recouvrement

les autorités compétentes du premier État notifient promptement ce fait aux autorités compétentes de l'autre État et le premier État, au choix de l'autre État, suspend ou retire sa demande.

8. Les dispositions du présent article ne peuvent en aucun cas être interprétées comme imposant à un État contractant l'obligation :

- a) de prendre des mesures administratives dérogeant à sa législation et à sa pratique administrative ou à celles de l'autre État contractant ;
- b) de prendre des mesures qui seraient contraires à l'ordre public ;
- c) de prêter assistance si l'autre État contractant n'a pas pris toutes les mesures raisonnables de recouvrement ou de conservation, selon le cas, qui sont disponibles en vertu de sa législation ou de sa pratique administrative ;
- d) de prêter assistance dans les cas où la charge administrative qui en résulte pour cet État est nettement disproportionnée par rapport aux avantages qui peuvent en être tirés par l'autre État contractant.

ARTICLE 26

Membres des missions diplomatiques et consulaires

1. Les dispositions de la présente Convention ne portent pas atteinte aux privilèges fiscaux dont bénéficient les membres des missions diplomatiques ou postes consulaires et les membres des délégations permanentes auprès d'organisations internationales en vertu soit des règles générales du droit international, soit des dispositions d'accords particuliers.
2. Nonobstant les dispositions de l'article 4, toute personne physique qui est membre d'une mission diplomatique, d'un poste consulaire ou d'une délégation permanente d'un État contractant, situé dans l'autre État contractant ou dans un État tiers, est considérée, aux fins de la Convention, comme un résident de l'État accréditant, à condition qu'elle soit soumise dans cet État accréditant aux mêmes obligations, en matière d'impôts sur l'ensemble de son revenu, que les résidents de cet État.
3. La Convention ne s'applique pas aux organisations internationales, à leurs organes ou à leurs fonctionnaires, ni aux personnes qui sont membres d'une mission diplomatique, d'un poste consulaire ou d'une délégation permanente d'un État tiers, lorsqu'ils se trouvent sur le territoire d'un État contractant et ne sont pas traités comme des résidents dans l'un ou l'autre État contractant en matière d'impôts sur le revenu.

ARTICLE 27

Refus d'octroi des avantages conventionnels

Nonobstant les autres dispositions de la présente Convention, un avantage au titre de celle-ci ne sera pas accordé au titre d'un élément de revenu s'il est raisonnable de conclure, compte tenu de l'ensemble des faits et circonstances propres à la situation, que l'octroi de cet avantage était l'un des objets principaux d'un montage ou d'une transaction ayant permis, directement ou indirectement, de l'obtenir, à moins qu'il soit établi que l'octroi de cet avantage dans ces circonstances serait conforme à l'objet et au but des dispositions pertinentes de la présente Convention.

ARTICLE 28

Modalités d'application

1. Les autorités compétentes des États contractants peuvent régler les modalités d'application de la présente Convention.
2. En particulier, pour obtenir dans un État contractant les avantages prévus aux articles 10, 11 et 12, les résidents de l'autre État contractant doivent, à moins que les autorités compétentes n'en disposent autrement, présenter une attestation de résidence fiscale dûment certifiée par l'administration fiscale de cet autre État.

ARTICLE 29

Entrée en vigueur

1. Chacun des États contractants notifie à l'autre, par la voie diplomatique, l'accomplissement des procédures requises pour l'entrée en vigueur de la présente Convention. Celle-ci entre en vigueur le premier jour qui suit la date de réception de la dernière de ces notifications.

2. Les dispositions de la présente Convention s'appliquent pour les deux États :

- a) en ce qui concerne les impôts sur le revenu perçus par voie de retenue à la source sur des sommes payées ou créditées, lorsque le fait générateur de ces impôts intervient après l'année civile au cours de laquelle la Convention est entrée en vigueur ;
- b) en ce qui concerne les impôts sur le revenu qui ne sont pas perçus par voie de retenue à la source, aux impôts perçus au titre, suivant les cas, de toute année civile, année fiscale ou exercice commençant après l'année civile au cours de laquelle la Convention est entrée en vigueur ; et
- c) en ce qui concerne les autres impôts, aux impositions dont le fait générateur interviendra après l'année civile au cours de laquelle la Convention est entrée en vigueur.

3. La Convention entre la Grèce et la France tendant à éviter les doubles impositions et à établir des règles d'assistance administrative réciproque en matière d'impôts sur le revenu signée à Athènes le 21 août 1963, prendra fin et cessera de produire ses effets à compter de la date à laquelle la présente Convention s'appliquera aux impôts qu'elle couvre conformément aux dispositions du paragraphe 2 du présent article.

ARTICLE 30

Dénonciation

1. La présente Convention demeurera en vigueur tant qu'elle n'aura pas été dénoncée par l'un des États contractants. Chacun des États contractants peut dénoncer la Convention, par la voie diplomatique, avec un préavis minimum de six mois avant la fin de chaque année civile.

2. Dans ce cas la Convention cessera d'être applicable :

- a) en ce qui concerne les impôts sur le revenu perçus par voie de retenue à la source sur des sommes payées ou créditées, lorsque le fait générateur de ces impôts intervient après l'année civile au cours de laquelle la dénonciation aura été notifiée ;

- b) en ce qui concerne les impôts sur le revenu qui ne sont pas perçus par voie de retenue à la source, aux impôts perçus au titre, suivant les cas, de toute année civile, année fiscale ou exercice commençant après l'année civile au cours de laquelle la dénonciation aura été notifiée ; et
- c) en ce qui concerne les autres impôts, aux impositions dont le fait générateur interviendra après l'année civile au cours de laquelle la dénonciation aura été notifiée.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente Convention.

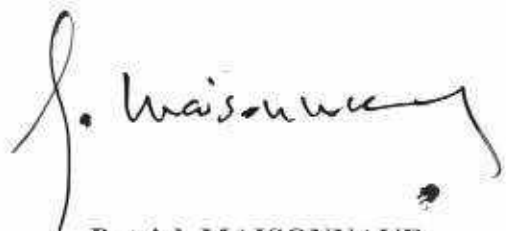
FAIT à Athènes, le 14/5/22, en double exemplaire, en langues grecque et française, les deux textes faisant également foi.

Pour la République hellénique

Pour la République française

Christos STAÏKOURAS
Ministre des Finances

Patrick MAISONNAVE
Ambassadeur de France

PROTOCOLE

Au moment de procéder à la signature de la Convention entre la République hellénique et la République française pour l'élimination de la double imposition en matière d'impôts sur le revenu et pour la prévention de l'évasion et de la fraude fiscales, les soussignés sont convenus des dispositions suivantes qui font partie intégrante de la Convention.

1. En ce qui concerne le sous-paragraphe b) du paragraphe 1 de l'article 3, les collectivités territoriales d'outre-mer sont la Guadeloupe, la Guyane, la Martinique, la Réunion et Mayotte. L'autorité compétente française notifie à l'autorité compétente grecque toute modification de cette liste.

2. En ce qui concerne le paragraphe 1 de l'article 4, l'expression « résident d'un État contractant » comprend, lorsque cet État contractant est la France, toute société de personnes ou toute autre entité analogue (y compris un groupement de personnes) :

- a) dont le siège de direction effective est en France ; et
- b) qui est assujettie à l'impôt en France ; et
- c) dont tous les porteurs de parts, associés ou membres sont, en application de la législation fiscale française, personnellement soumis à l'impôt à raison de leur quote-part dans les bénéfices de cette société de personnes ou de cette autre entité analogue (y compris un groupement de personnes).

3. Nonobstant toute autre disposition de la présente Convention, un organisme de placement collectif qui est établi dans un État contractant et qui est assimilé selon la législation de l'autre État contractant à un organisme de placement collectif, bénéficie des avantages des articles 10 et 11 pour la part du revenu correspondant aux droits ou participations effectifs dans ces fonds détenus par des personnes résidentes de l'un ou de l'autre des États contractants ou par des personnes résidentes de tout autre État avec lequel l'État contractant d'où proviennent les dividendes ou les intérêts a conclu une convention d'assistance administrative en vue de lutter contre la fraude et l'évasion fiscales.

4. En ce qui concerne l'article 19, il est entendu que les termes « apprenti ou stagiaire » comprennent, notamment, toute personne qui accomplit un volontariat international tel que défini par les articles L. 122-1 et suivants du chapitre II du titre II du livre Ier du code du service national français, ou toute autre disposition identique ou analogue qui entrerait en vigueur après la date de signature de la Convention.

5. Les dispositions de la Convention n'empêchent en rien la France d'appliquer les dispositions des articles 123 bis, 155 A, 115 quinquies, 209 B, 212, 238 A et 238-0 A de son code général des impôts ou d'autres dispositions analogues qui amenderaient ou remplaceraient les dispositions de ces articles.

6. Nonobstant les dispositions du paragraphe 2 de l'article 29, les résidents de Grèce ou de France bénéficient, sur demande, des dispositions des paragraphes 1 et 2 de l'article 18, et de la méthode d'élimination des doubles impositions correspondante prévue à l'article 21, pour les périodes d'imposition commençant à compter du 1er janvier 2015.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

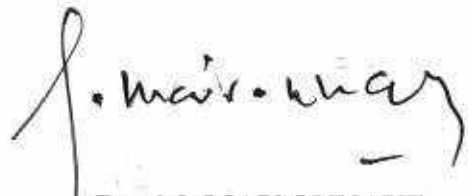
FAIT à Athènes, le 11/5/22, en double exemplaire, en langues grecque et française, les deux textes faisant également foi.

Pour la République hellénique

Pour la République française

Christos STAÏKOURAS
Ministre des Finances

Patrick MAISONNAVE
Ambassadeur de France

Άρθρο δεύτερο
Κατάργηση ν.δ. 4386/1964

Από τη θέση σε ισχύ της Σύμβασης που κυρώνεται, παύει να ισχύει η «Σύμβασις μεταξύ της Ελλάδος και της Γαλλίας αποσκοπούσα την αποφυγήν της διπλής φορολογίας και την θέσπισιν κανόνων αμοιβαίας διοικητικής επικουρίας εν σχέσει προς τον φόρον επί του εισοδήματος», η οποία υπεγράφη στην Αθήνα, στις 21 Αυγούστου 1963 και το κυρωτικό αυτής νομοθετικό διάταγμα 4386/1964 (Α' 192) καταργείται.

Άρθρο τρίτο
Έναρξη ισχύος

Η ισχύς του παρόντος νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και της Σύμβασης που κυρώνεται από την πλήρωση των προϋποθέσεων της παρ. 1 του άρθρου 29 αυτής.

Αθήνα,

2022

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝ. ΤΑΣΟΥΛΑΣ

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΥΛΩΝΑΚΗΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Κ. ΠΕΡΙΦΑΝΟΥ